Do Võ Phi Hùng Cựu HS Petrus Ký (67-74) tặng Huỳnh Chiếu Đẳng chủ Kho Sách Xưa Quán Ven Đường

CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập

(giấy phép nhà nước cấp số 37:6/TBTT/CHBCI)

Số 48

10 ĐỒNG

TUẦN LỄ TỪ 16-1 ĐẾN 23-1-1969

CHỦ NHIỆM NGUYỄN VĂN MINH — CHỦ BÚT THƯƠNG SINH — TÒA SOẠN 54 VÕ TÁNH SAIGON GIÂY NÓI 24.901

Wason DS531 C74++ # 48 Jan. 16, 69

CORNELL UNIVERSITY MAY 07 1969 LIBRARY

vẫn còn yếu lắm

— Con Ong vẫn còn yếu lắm. Hung hăng như con bọ xít thuở nào đi chứ?

Vâng, Con Ong vẫn cón yếu lắm. Bạn đọc giàu lòng phước thiện chẳng chê trách thìCon Ong cũng nhận ra điều đó. Thế sự mấy lúc gần đây thay đổi rất nhiều. Những đám mây mù của lòng thù hận, dường như, đang phủ kín trên đầu những người quốcg a Trong chúng ta, bạn chửi bạn «đấu thầu chống cộng», bạn chửi bạn «đấu thầu hòa bình» Nghị sĩ tố cáo tổng trưởng là con rắn, là buôn súng với Trung Cộng. Nghị sĩ mắng nghị sĩ vu khống, xuyên tạc. Người khác lớn tiếng đặt vấn đề người miền nọ không phải người miền này. Người khác nữa lấy cớ cá nhân để mỉa mai cả một tập thể. Quýđấng bất khả xâm phạm mặc sức nhục mạ các nhà lãnh đạo quốc gia, sống sượng hơn cả văn-chương-sống-sượng bị-cầm phạt của Con Ong.

Một thí dụ cụ thể. Con Ong đụng chạm một nhật báo nọ, cá nhân ông chủ nhiệm thôi. Ông chủ nhiệm báo nọ không phản công cá nhân ông chủ nhiệm Con Ong. Mà lại bỉ thử bọn «ruồi tái béo, ruồi đi tầu Mỹ di cư, ruồi nhập cảng bò lồm ngồm miền Nam»! Thảm trạng đó dễ đưa người,..Con Ong vào ngộ nhận. Chúng tôi có thể nhầm lẫn. Sự lầm lẫn nếu đáng tội, hãy phê phánca nhân chúng tôi. Nhưng người ta đã không thích như vậy. Thành thử chúng tôi sợ nhầm lẫn. Vì hung hăng con bọ xít dễ bị nhầm lẫm. Nhầm trúng ruồi tái béo thì chẳng sao chứ nhầm trúng Người thì khốn nạn. Thì những con ruồi đi tầu Mỹ di cư lại tủi thân, tủi phận.

Bạn đọc đã hiểu chưa? Vậy bạn đọc nên thông cảm Con Ong. Nó có được đặt cho cái tên mới là con ruồi cũng phúc đức chán.Chúng ta bằng lòng làm con ruồi với anh em ta. Nhưng với kẻ thùCộng Sản và bọn âm mưu chia cắt quê hương ta, bán đứng tổ ta, Con Ong vẫn là Con Ong với khí-giới-không-thể-hủy diệt của nó là tinh thần hái hước, trào lộng. Những đám mây mù của lòng thù-hận anh-em sẽ phải tan đi. Con Ong tình nguyện nhịn nhục anh em. Để còn đất đứng chống chọi với kẻ thù. Vì thế mà yếu. Yếu lắm.

từ thái độ uyển chuyển của Tổng Thống Hoa Kỳ Ricchard Nixon đến sự cần thiết một chiến lược mới cho Việt-Nam.

Bạn đọc thân mến.

Tuần này Con Ong tạm gác hai mục Đối Lập Nhà Nước. Đối Lập Nhà Bếp để giới thiệu một bài tham luận của Hoàng Vũ. Hoàng Vũ là bút hiệu của một nhà trí thức xuất thân từ các trường đại học. Ông luôn luôn có nhiều ưu tư với các vấn đề định đoạt số phận của đất nước Những niềm ưu tư đó, ông đã diễn tả trong các tạp chí Chỉ Đạo, Văn Học, Văn và các nhật báo xuất bản trong và ngoài nước,.. Trong bài tham-luận cố-viết-ngắn cho một tuần báo ít trang nhất Hoàng Vũ đã bộc lộ nhiều ưu tư mang nặng tính chất thời sự của ông. Con Ong hân hoan đăng tải. Kể từ số này, nếu bạn đọc cho phép, mỗi tuần chúng tôi sẽ đăng một bài tham luận chính trị, văn hóa, xã hội để gọi là đóng góp một phần nhỏ mọn vào công cuộc xây dựng đất nước và giữ lấy chỗ đứng. Và cũng để khỏi mang tiếng chỉ biết phá phách.

CON ONG

LẬP TRƯỜNG NIXON ĐỐI VỚI VIỆT NAM

Trong những ngày gần đây, báo chí Việt Nam đã phản ảnh nhiều thắc mắc về lậptrường của Nixon mà người ta cho là «lừng khừng» Hai lý do chính đã được đưa ra : 1- Nixon sẽ quyết định rút quân Mỹ về nước, như đã tuyên bố. 2- Sẽ cố gắng,cũng như đã tuyên bố kết thúc chiến tranh trong vòng sáu tháng,bằng giải pháp chính trị,nghĩa là bằng thươngthuyết.

Những lời tuyên bố như thế, trên phương diện chính trị và thực tế (lại thực tế) là những lời tuyên bố phải chăng và rất khích lệ cho VN. Tại sao ta lại hoảng hốt lên và kêu la rằng Hoa Kỳ sẽ bỏ ta ? Tìm hiểu chính trị trên nguyên tắc có nghĩa là phải tìm hiểu thâm ý của lời nói qua những hàng chữ viết hay qua các lời tuyên bố. Mà Nixon tuyên bố : « Sẽ cố gắng chấm dứt chiến tranh trong vòng sáu tháng bằng giải pháp chính trị tức là thương thuyết Nixon không nói : Mỹ sẽ nhất quyết trực tiếp với Bắc Việt trên đầu VNCN. Tại sao ta lại không hiểu rằng Nixon chỉ mong mỏi, cuộc thương thuyết, nếu có, sẽ chỉ diễn ra giữa BV và VNCH, chứ Mỹ không bắt ép và cũng không chen lấn vào nội bộ của VNCH ? Tại sao ta lại không nghĩ rằng, bởi lẽ VNCH đã cử phái đoàn qua Ba Lê trong lúc có thế, sợ VNCH sẽ bị yếu thế nên Nixon mới tuyên bố như thế cốt để nâng đỡ lập-trường và cũng cố uy thế cho VNCH. Nixon cùng lời tuyên bố "thương thuyết » ấy có tuyên bố thêm rằng « sẽ dần dần rút quân ra khỏi VN » Chỉ có tinh thần quá ỷ lại nghĩa là quá bạc nhược (ngồi đấy để cho người ta đơm cỗ cho mà ăn) mới có thể nghĩ rằng Mỹ rút quân về tức là bỏ rơi VNCH !

Hai câu "thương thuyết» và «rút quân" là hai câu then chốt của lập trường Nixon ; nghĩa của hai câu đó phải được hiểu liền với nhau.

a) Thương thuyết có thể còn có nghĩa là chỉ là gián tiếp vận động, làm ma nớp *để cho Trung Cộng bỏ rơi BV*. Và trong trường hợp đó, VN sẽ cùng với Liên Minh Đông Nam Á trực tiếp thương thuyết với Trung Cộng để Trung Cộng bỏ hẳn BV. Nếu BV bị TC bỏ rơi thì dần dần BV sẽ tan biến không còn là một thực thể chính trị nữa (lại thực thể !). Âu cũng là một giải pháp chính trị bằng thương thuyết, mà bên phía VNCH chúng ta không mấy ai nghĩ đến. Thương thuyết như vậy sẽ không còn phải là thương thuyết với BV nữa mà là thương thuyết hẳn với Trung Cộng.

b) Còn Việc Mỹ rút dần quân về !

Nếu cần phải thương thuyết như VNCH đã chót dấn mình vào rồi, thì việc Mỹ rút chỉ có lợi cho uy thế của VNCH tại bàn hội nghị, để cho VNCH có thể mạnh dạn ăn nói với quốc dân và quốc tế trong khi thương thuyết. Cho đến bây giờ mọi người đều vẫn nghĩ một cách vô cùng yếm thế rằng BV đã bắt buộc được Hoa Kỳ và VNCH chấp nhận nguyên tắc thương thuyết. Tất cả vinh dự và thể thống như thể mặc nhiên đều về phíaBV. Còn về phía VNCH thì rõ ràng (- không ai chối cãidược) nếu không có Hoa Kỳ thì không còn VNCH bởi lẽ Hoa Kỳ là cái dù che của VNCH.

Nixon quan niệm rằng : A- Hoặc là không thương thuyết. B/ Hoặc là thương thuyết thì phải giúp VNCH thương thuyết lấy trongthể thống và danh dự. Có được thế hòa bình tái lập vĩnh viễn hay ít ra mới lâu dài. Mà muốn cho VNCH có thể thống và uy thế thì phải giúp cho VNCH tỏ rõ lập trường vững mạnh của VNCH :1/ VNCH không lệ thuộc Hoa Kỳ như BV lệ thuộc khối CS.

2/ Sức mạnh của VNCH không phải hoàn toàn do HK mà có, như đối phương vẫn lập luận tuyên truyền.

Muốn chứng tỏ lập trường vững mạnh trên, VNCH phải tự mình trực tiếp đứng ra đương đầu, đối chọi với BV. Và muốn giúp cho VNCH có thể tự mình đứng ra mặt dàn mặt với BV thì lẽ tất nhiên, HK phải dầndần rút quân lui khỏi lãnh thổ VNCH.

Song le, bởi lẽ VNCH một mình không sao đương đầu với BV có cả một hậu thuẫn tích cực về chiến lược cũng như về chiến thuật nên Nixon đã thận trọng nói thêm ; Hoa Kỳ sẽ dần dần rút lui, chứ không bao giờ nói sẽnhất đán hoàn toàn rút lui. Nixon không muốn để cho VNCH và quốc dân VN hiểu lầm rằng hành động như thế tức là bỏ rơi VN, cho nên ông còn tuyên bố cổ võ VNCH thêm rằng :

Mọi quốc gia, mọi địa phương phải góp sức với HK để bảo toàn hòa bình hoặc tái lập hòa bình.

Như thế là đồng thời HK rút quân lui, địa phương Đông Nam Á, với sự giúp đỡ còn lại tại VN của HK, phải góp sức lại với nhau để đương đầu với CS. Lời tuyên bố bấy lâu của Nixon, «lừng khừng» như người ta nói, đều có một nghĩa là như thế. Cho nên chúng ta phải nối liền hai câu : Rút lui và giải pháp chính trị lại làm một. để hiểu rõ lập trường của đồng minh chính yếu và để tự tạo ra cho mình một thế đấu tranh mới.

Chúng ta mong rằng chính phủ VNCH ta sẽ đủ sáng suốt mà hành động mau mắn kịp thời, chứ,đừng nông nổi cạn hiểu lời nói sâu sắc của một chánh trị gia lão thành như Nixon.

Tuy nhiên chúng ta cũng vẫn phải xác định rằng Nixon hiện thời vẫn chưa có một giải pháp dứt khoát. Ông ta mới chỉ có những ý định tốt mà thôi, hành động của ông ta sẽ do ở thái độ của chính phủ VNCH mà tiến triển,Nghĩa là«chínhVNCH phải nắm lấy chủ động tuyệt đối » . Nixon sẽ hành động và quyết định tùy theo thái độ và sự quyết tâm tự bảo vệ của chính phủ và quốc dân VNCH.

Trong thời đại mà tất cả các vấn đề quốc tế đều ảnh hưởng lẫn nhau (interférence des problèmes internationnaux) ngày nay, chúng ta nên hiểu rằng cộng sản hóa (dưới hình thức cộng sản tiên thủy, communisme primaire) tất cả VN và vùng Đông Nam Á này dù sao cũng vẫn có lợi cho Hoa Kỳ. Tuy nhiên Nixon, theo truyền thống của Eisenhower và đảng Cộng Hòa Mỹ, vẫn nghiêng về sự giúp đỡ VNCH thắng BV. Bởi vậy cho nên, đáp số cho bài toán vẫn chính là do nơi chúng ta, chính phủ và quốc dân VNCH. Không biết sáng suốt để hành động đúng thời đúng thế để đến mất nước,ấy sẽ là lỗi ở chính quyền ta,

II.— CHIẾN LƯỢC TẤT NHIÊN (HỮU LÝ) CỦA VNCH TRONG HIỆN TẠI :

Để cho phù hợp với nhận định trên về tư thế của VNCH trong hiện tại chúng ta phải hành động như thế nào gọi là sáng suốt khả dĩ ảnh hưởng thuận lợi đến sự quyết tâm ủng hộ chúng ta của đồng minh Hoa Kỳ ?

1) Nhất diện đồ bộ ra Bắc Việt theo theo điểm 6 của đề nghị chiến lược của «đại tướng Cao văn Viên» tuyên đọc trước đại hội hội Liên Minh Thế Giới và Á Châu Chống Cộng vừa họp tại Saigon- Mục đích ;

a) Đập tan uy tín của Hồ Chí Minh và bè lũ CS.

b) Giúp cho dân BắcViệt có cơ hội công khai chống lại chánh quyền CS và sáp nhập nhập vào chính quyền VNCH.

(Xem tiếp trang 5)

Người có sáng kiến dùng màn ảnh đài Thương mại băng tần số 3, đả kích những kẻ trêu chọc đảng Cần Sa của mình là cậu ấm Hoàng Gia, chánh đảng Cần Sa. Chả là đảng Cần Sa không chịu ra mắt quốc dân ở Saigon,lại dắt díu nhau xuống Cà Mau ra mắt nên nhiều tờ báo của chính khứa lên tiếng đả kích. Vô tuyến trnyền hình,hiện nay là phương tiện thông tin tuyên truyền hữu hiệu nhất, Anh nào bị tôi lên tivi xỉ vả, anh ấy chỉ còn nước mặ cơ mi Tô Bia hay xát xà phòng đen vào mặt. Vậy thì, cậu ấm Hoàng Gia bèn tổ chức một cuộc họp-báo-thu hìnhtại "xì tuy đi ô » của đài Thương mại. Cuộc họp báo được loan tin từ hai hôm trước trên mục quảng cáo của các đài truyền thanh, truyền hình và báo chí nhà nước nên dân chúng háo hức đón coi.

Tách, Điện bật. Xoạch. Từ băng tần số 9 sang số 3 Nhạc hiệu của đài Thương Mại do nhạc sĩ Suzuki Ngô Bảo sáng chế :

—Anh yêu em hay anh yêu kem hay anh yêu anhBảy Chà da đen.

— Anh yêu em, anh yêu kem, anh yêu luôn anh Bảy Chà da đen.

Cha cha cha, cha cha cha ... Thốt Nốt....

Sau nhạc hiệu, đài cho chiếu hình cụ Trần Hưng Đạo in trên giấy năm trăm xanh lơ bát ngát. Một giọng đầy nhựa thuốc phiện phát ra:

— « Bắt địa nhiều. chi địa ít, ăn hít, đó là chủ trương của đài Thương mại. một đài tư nhân, chuyên đăng quảngcáo từ tìm chó lạc, thuốc trị phong ngứa, hột soài đến lập trường của các đảng phái đối lập lem nhem. Đài không nhận loan tin của VTX. Và minh xác lầm cầm, Băng tần của đài số 3, phát hình buổi tối từ 9 giờ tại Saigon, hôm sau sẽ phát lại tại các đài địa phương »...

Nửa tiếng đồng hồ dành cho các hãng Băng Vệ sinh Tam Tinh Hải Cầu.. nói phéc nói lác. Khán giả chịukhó nghe để chờ cuộc họp báo của đảng Cần Sa.

—« Thưa quý vị khán thính giả. sau đây, đài Thương Mại long trọng giới thiệu cuộc họp báo của đảng Cần Sa dưới quyền chủ tọa của chánh đảng Hoàng Gia...»

Công tử Hoàng Gia thò mặt lên khung kính màn ảnh nhỏ. Trông ông ta giống hệt quân thất văn trong cổ bất, Thất văn phải gặp tam sừng mới hên. Thường thì rútđược Thất văn luôn luôn rút thêm quân tứ vạn. Tứ tống thất như quật vào ... người ! Công tử Hoàng Gia- ấy quên, cậu ấm Hoàng Gia- cố gắng cười một quả duyên dáng nhưng trong sự duyên dáng của chánh đảng Cần Sa vẫn tiềm tàng một sự uất ức, phẫn nộ xẳng.

Trước hết, cậu ấm Hoàng Gia "mưỡu» :

— Thưa quốc dân đồng bào, từ khi tôi thành lập đảng cần sa, cóc thèm hỏi ý kiến ai cả,tôi sốt cho nó phom phom đi xuống Cà Mau ra mắt.Báo chí Sài Gòn, nhất là những tờ báo bần cố nôngkhố rách áo ôm dăn phang những bài báo ác liệt. Họ miệt thị đảng CầnSa của tôi như một gánhhát tã.Và họ bảo chúng tôi xuống Cà Mau trao đổi ý kiến chính trị với khỉ đột.

Ông kính ti vi lấy «gô pờ lăng», Lúc đó cậu ấm Hoàng Gia đúng hệt là thứ thất văn vớ được tam sừng Trông mặt Hoàng Gia càng lên niềm tự kiêu. Những cái lỗ chân lông ứa ra chất nhờn của thứ tiểu nhân đắc chí. Cậu ấm xoa cái trán hói lơ thơ tóc mềm buông tủ cậu chỉ vào chồng hồ sơ trước mặt :

— Bọn nhà báo khốn nạn, ăn ốc nói mò đã khinh bỉ đảng ta. Tôi long trọng đọc những đoạn văn dơ dáy để quốc dân thưởng thức.

Và cậu ấm Hoàng Gia, chánh đảng Cần Sa «trước đèn đọc truyện» :

— Tuần báo Con Ruồi (tái béo, dĩ nhiên), một thứ ruồi được ném lên tầu *Mỹ*, nhập cảng vào đây — cậu ấm Hoàng Gia bị ảnh hưởng tư tưởng của Phúc Ngáp — đã viet ; « Đảng Cần Sa quy tụ toàn bọn hít chịu, đong chạc ở các vòm Tư Cao, Tùng Sơn.., Chỉ nên đưa bọn này qua Ấn Độ để chúng nó thổi kèn chiêu hồi... rắn. Đưa chúng xuống Cà Mau, khỉ sẽ hoảng sợ chạy biến vào rừng theo Vẹm mà thôi ».

Chánh đảng Cần Sa dơ tờ báo Con Ruồi lên» bình phẩm»:

— Đồng bào hãy nhìn bọn ruồi tái béo này. Chúng nó vo ve khiếp lắm. Phải xịt DDT cho chúng nó chết đi. Tôi sợ nhất con ruồi tái béo Minh Xép và con ruồi Nã Chó Cầm Hòn. Cả lò nhà chúng nó. Chúng nó đã làm sự trình diện của tôi kém phần linh hoạt.

Hoàng Gia cười ruồi... tái béo (lại dĩ nhiên) Các đào kép Cần Sa khoái tỉ. Nhưng sau đó Hoàng Gia đọc những bài tàn nhẫn, phủ phàng của các nhật báo, tuần báo khác thì các đào kép xịu mặt lại, nhăn nhó y hệt một người bị bệnh táo bónđang làm công việc đại tiện. Nhiều em ma-ri-sến đang cười hô hố vì cái dáng điệu phường chèo của Hoàng Gia, bỗng gãi đùi soàn soạt và tắt ti-vi

Do Võ Phi Hùng Cựu HS Petrus Ký (67-74) tặng Huỳnh Chiếu Đẳng chủ Kho Sách Xưa Quán Ven Đường

PHÓNG SỰ CHỐNG BỊ GẬY CỦA THẬP NGUYÊN

bằng tầng số 3 để đi đồ rác. hay rửa cầu tiêu. Màn văn nghệ tập lục của đảng Cần Sa không hấp dẫn được khán giả...vô sản...Nhưng nó đã thành công ở nhiều nơi trên trái đất tròn hai đầu hơi đẹt này,

Người ta có tiền thì người ta có quyền tận diễn cái cái sở trường để tiện, nham nhở của người ta. Đài Thương Mại với chủ trương «bắt địa nhiều, chi địa ít, ăn hít» nên ai muốn nói lâu nói dai,cứ việc chi địa mập,Cũng như Tôi Hát và Nói với ba tiêu chuẩn « Thông tin, giáo dục, văn nghệ» đã thông tin cả .·. minh xác của quý xếp nhà nước rất kỹ càng. Có điều THVN thông tin báo bị nhà nước đóng cửa đã luôn luôn quên thông tin báo được nhà nước cho tục bản. Đó là sự phản tuyên truyền tai hại. Địch sẽ căn cứ vào THVN mà xuyên tạc nhà nước ta đóng cửa báo chí và chỉ đóng cửa báo chí. Bởi rằng, đố quý vị được nghe cô Mai Liên, cô Phạm Tùy, cô Khánh Linh hoanhĩ đọc tin báo bị đóng cửa được tục bản. Thí dụ Tuần báo Con Ong, nhật báo Dân Tộc, Đồng Nai, Tin Sáng,Thời Đại Mới hay Tự Do...Thông tin như thế là thông tin một chiều, là không biết làm thông tin, là nên... tạp lục kiểu Tác Giăng giận vợ !

Bởi thế, sau cậu ấm Hoàng Gia chửi báo chí công kích đảng Cần Sa, bây giờ đến lượt Điếm Sĩ họ Hoàng huyênh hoang khoe thành tích diễn trò khỉ của mình.Hoàng Điếm Sĩ, thôi khỏi cần nói về hắn. Ta hãy giả vờ quên hắn đi, quên cuộc đời ta đang sống có một tên dơ dáy như hắn. Hắn nói, ta đừng nghe. Nghe hắn nói ta sẽ thối tai. Đàn bà có chửa nghe Hoàng Điếm Sĩ nói sẽ đẻ non. Nhi đồng nghe Hoàng Điếm Sĩ nói sẽ khóc thét lên, vãi nước mắt và câm hay bại xụi. Chờ hắn nói đủ ba mươi kiểu khoe khoang«lập công ta dâng lên xếp» một nhà báo mới kê cái tủ đứng vào miệng hắn. :

— Ông nghiện sĩ đã hít mấy điếu cần sa màbốc ghê thế ?

Tổng thư ký cần sa tức Hoàng Điếm Sĩ gân cổ :

— Anh nói cái gì đấy ?

Nhà báo chỉ vào mặt hắn :

— Này Điếm Sĩ, các ông đến đây để nghe chúng mày nói về khỉ Cà Mau chứ không phải đến để nghe chúng mày nhục mạ báo chí hay những lời tự khoe khoang khốn kiếp của chúng mày. Những ngày chúng mày ở Cà Mau, có đứa vào tiệm hủ tíu ăn quỵt. Có đứa ăn cắp muỗng, dĩa ở các nhà hàng. Tài liệu chúng ông có cả đống, ông chờ mày khoe cái khoản này mà mày cóc chịu khoe.

Chánh đảng Cần Sa đỏ bừng mặt :

— Báo chí các anh quái ác, đê hèn, chúng tôi hít cần sa mà các anh dám vu khống chúng tôi đong thoóc và choác.

Nhà báo trả đũa :

—Chúng mày chưa đủ tư cách đong thoóc.

Thưa quý vị,

Nhà báo miệt thị đảng Cần Sa là Nạo Tầu. Anh ta nói tiếp ;

(Kỳ sau tiếp)

TRONG HO NGOÀI LÀNG

HỒ LỶ viết thay Mõ Báo

U THĂN NHA BÁO CHÍ

Bỗng dưng, nha Báo Chí gửi cho tuần báo một cái văn thư số 38/BTT/BC đề ngày 9-1-1969, nguyên văn như sau ;

— « *Nha tôi nhận thấy cuộc bút chiến giữa tuần báo Con Ong và nhật báo Tin Sáng có thể gián tiếp đưa tới những hậu quả tai hại làm sứt mẻ tình đoàn kết nội bộ quốc gia. Vì quyền lợi chung, nha tôi trân trọng yêu cầu quý vị chấm dứt cuộc bút chiến nói trên* ».

Văn thư này còn gửi cho nhật báo Tin Sáng và quý vị chủ nhiệm các báo « để kính tường. Đọc xong chí sĩ Minh Võ Võ. chủ nhiệm Con Ong quăng cho Hồ Lỷ. Hồ Lỷ đọc xong bèn nghệt mặt ra. Ông Ngô công Đức, dân biểu kiêm chủ nhiệm Tin Sáng chửi chúng tôi ròng rã ngót tuần lễ, chúng tôi chưa đỡ chưa chửi lại phát nào. Tại sao lại bảo có bút chiến và can gián ? Tuy vậy Nha vốn là cha báo chí, Nha dạy thì phải vâng dù Con Ong chưa có lỗi. Ca dao bây giờ.

— « *Cá không ăn muối cá ươn,*
Con cưỡng nhà nước trăm đường con hư ».

Vì biết thân bé bỏng không được quyền « bất khả xâm phạm » nên sợ ươn... năm mươi ngày lắm. Trong khi những kẻ có quyền « bất khả xâm phạm », cùng một tội chỉ ươn... ba ngày ! Con Ong vâng nhời Nha Báo Chí rồi nhưng muốn thưa với bạn đọc hai chữ bút chiến.

CÓ BÚT CHIẾN KHÔNG

Từ mười năm nay, làng báo Đại Ngu không có 1 cuộc bút chiến nào. Chỉ là những qnắn chửi bới nhau hàng tôm hàng cá. Phải công nhận, Con Ong đã chửi cái sự nhố nhăng phét lác của ông Ngô công Đức khi ông làm anh hùng .., hậu cuộc. Nghĩa là được trở thành dân biểu, ông Ngô công Đức mới nói phét«báo của những người không bỏ phiếu cho liêndanh Thiệu Kỳ » Con Ong không bao giờ là bồi của ông Thiệu hay ông Kỳ nhưng chủ trương của nó chống mọi sự nhố nhăng, bịp bợm trên cõi đời này. Và Con Ong chỉ chống sự nhố nhăng của Cá Nhân Ngô công Đức. Nhưng ông dân biểu chủ trương xã hội mới đã không chửi lại Cá Nhân Minh Võ, Nã Cầu. Ông ấy chỉ lấy cớ Con Ong động chạm tới lông chân ấy và nhắm chửi lũ ruồi táibéo ruồi đi tàu Mỹ vào đây, ruồi nhập cảng ruồi Xóm Mới... Như vậy, không thể gọi là bút chiến. Con Ong chỉ chấp nhận bút chiến khi dùng văn chương tìm ra lẽ phải. Và khi viết không để lòng đê tiện, óc địa phương hẹphòi bọc kín tâm hồn mình, Bằng không,chỉ lànhững phát chửi nhau.

TẠI SAO ÔNG NGÔ CÔNG ĐỨC CHỬI CON ONG MÀ CON ONG KHÔNG CHỬI LẠI

Về nghệ thuật chửi nhau, thằng nào to miệng, thằng ấy thắng. Ông dân biểu Ngô công Đức có diễn đàn quốc hội, có tờ nhật báo trong tay, ông ấy có thể thắng bất cứ ai nếuông ấy chấp nhận chửi nhau và chửi to,chửi lớn, chửi đều. Nhưng ông ấy không chửi Con Ong mà lại chửi những người đi Tầu Mỹ vào và gọi chung là bọn ruồi nhập cảng. Ông Ngô Công Đức miệt thị ruồi tái béo,ruồi Xóm Mới! Nếu Con Ong chửi lại ông ta, ông ta sẽ chửi đến ruồi Hố Nai, ruồi Gia Kiệm thì tội nghiệp lắm. Bởi vậy, dù bị ông Ngô công Đức và công ty của ông chửi, Con Ong đành câm miệng vì không nỡ để Hố Nai, Gia Kiệm, Xóm Mới bị ví như ruồi tái béo, ruồi nhập cảng, ruồi đi tầu Mỹ! Văn thư can gián của Nha Báo Chí xét ra thừa.

Thưa ông dân biểu Ngô Công Đức.

Ông hãy đào cha bới ông anh em Con Ong màchửi, hãy tìm đủ cách tiêu diệt chúng nó. Con Ong sẽ chịu trận sẽ lánh đủ. Xin ông hãy để những... tái béo đi tầu Mỹ, những người nông dân mất đất cần cù sống, tủi nhục hy vọng ở Xóm Mới, Hố Nai, Gia Kiệm yên thân. Ông đừng chửi họ mà họ tủi thân. Vả, ông đã hạ bút viết : «Ngô Công Đức chỉ là dân biểu ở HạViện,về TinSáng ông là người viết báo».Thì tại sao ông cứ gói chung Con Ong vào cái bọc ruồi tái béo để phạng cả dân Xóm Mới ? Trăm lạy ông nghìn lạy ông xin ông hãy để bọn đi tầu Mỹ sống ẩn náu cho qua cái cơn trời sầu đất thảm này. Bây giờ Con Ong mới biết ông hách. Ông có chưởng lực và thủ đoạn thâm hậu quá. Xin bái phục, bái phục ! Hỡi những kẻ đi tầu Mỹ hãy biết tên tuổi nhà dân biểu Ngô Công Đức. Để chiêm ngưỡng và đời đời nhớ ơn ông ta.

TÔ VĂN CHÁNH KHÔNG PHẢI TÔ LAI CHÁNH

Số báo 44 của thời tiền bị gậy, người viết bài Phú De Giao Chỉ đã viết nhầm Tô văn Chánh thành Tô Lai Chánh. Ông Tô Lai Chánh là một sinh viên từng tuyệt thực đến lả trong một cuộc tranh đấu dạo nọ. Ông không phải là Tô văn Chánh giáo sư, lên Ban Mê Thuộc thi hộ học trò. Xin cải chính với độc giả và thành thật xin lỗi ông Tô Lai Chánh.

NHUẬN SẮC VĂN CHƯƠNG CŨNG BỊ CHƯỞI

Hồ Lỷ gặp Duyên Anh ở quán cóc bên đường. Không phải La Pagqde. Vì Duyên Anh ít khi tới La Pagode đấu láo. Nơi đó là chỗ của các nhà đại văn hào Giao Chỉ. Bèn hỏi :

— Cậu viết giùm hồi ký cho ông nghị sĩ Tôn Thất Đính đấy hả ?

— Không,chỉ cộng tác văn chương thôi. Tôi sắp xếp giùm ông Đính để hồi ký của ông khỏi bị lôn xộn và nhuận sắc cho nó linh động. Ai cũng biết ông Đính là con nhà Tướng, viết văn đâu giỏi bằng điều động binh sĩ.

— Người ta bảo ông Đính quay súng bắt cậu làm công việc đó.

— Tôi có phải hạng người làm bồi bút khổ sở thế không nhỉ ? Tôi đã đọc những bài báo trên Tin Sáng. Về văn chương mà phẩm bình thế, tôi e rằng nó không nghiêm túc và thận trọng. Tổng Thống Kennedy có viết diễn văn đâu. Sorensen viết cho ông, Ai chê Kennedy và nhục mạ Sorensen ? Tôi không xấu hổ chuyện đó, giả dụ ông Đính có kề cho tôi viết. Văn chương để làm gì ? Để làm đẹp con người và cuộc đời. Quãng đời thân lập thân của ông Đính,theo tôi, nó đầy thăng trầm khốn đốn. Chẳng lẽ người đời nghiêm khắc với cả tuổi niên thiếu của một người mình không ưa? Tất cả sẽ được quên đi, sự thậtcòn lại. Tôi thích quãng đời thăng trầm của ông Đính và tôi nhận cộng tác văn chương với ông,

Nhuận sắc văn chương cũng bị chửi. Chỉ vì thân phận là.., tái béo nhập cảng ! Buồn vậy thay.

HỒ LỶ

NỌC ĐỘC

CƠ QUAN TRANH ĐẤU CỦA HỘI ĐƯỜI ƯƠI

Chủ nhiệm Ma Bùn — Chủ bút Ma Cô — Giám đốc chính trị Ma Cạo

viện nhi đồng tranh đấu cho nền chọi gà, đốt pháo, nhảy đầm tết

Nền Dân cử của nước ta đang lên vun vút. Các cụ nghị trên nghị dưới hoạt động long xòng xọc. Người lo xuất ngoại, kẻ đi thăm chồng ngoại quốc. Người lo tiêu thụ hết số lịch cởi truồng kẻ lo lấy một số hàng lậu thuế còn kẹt tại phi trường.

Trong khi ấy, có vài "cụ trong sân » đang tranh đấu kịch liệt cho nền chọi gà, đốt pháo và nhảy đầm vào vào dịp Xuân con gà sắp tới.

Một cụ Nghị Biên Hòa làm sớ gửi lên Tổng Thống, nhất định đòi cho dân đốt pháo. Nếu không được ba ngày tết, thì từ giao thừa đến sáng mồng một, cũng hả lòng hả dạ lắm rồi. Sở dĩ cụ nghị dưới này tranh đấu kịch liệt như vậy, vì thuốc súng còn trong kho khá nhiều. Không được phép đốt pháo thì làm sao tiên thụ ? Tranh đấu tẹp nhẹp cho dân mệt bỏ mẹ. Mỗi năm chỉ cần "trúng" 1 phát, như tranh đấu đốt pháo mà thắng lợi, thì bằng cả lợi lộc suốt 1 nhiệm kỳ.

Lại có cụ Nghị Long An, nhất định tranh đấu cho nền chọi gà nhảy đầm. Suốt mấy năm dưới thời Nội các Chiến Tranh, nền chọi gà Đại Ngu lên như máy bay phảnlực Rồi khi Tể Tướng trở thành Phó Vương, thì nền chọi gà có mòi sút kém, y như số phận của khối Dân Chủ hạ viện.

Còn nền nhảy đầm cũng suy sụp từ cái tết con khỉ gió.

Xuân con gà, tranh đấu cho nền chọi gà rất phải. Các tay ôm gà trung thành lại có dịp ôm gà. Và biết đâu chẳng được ôm gà sang Tây. Tranh đấu ho nền nhảy đầm cũng hay lắm. Chánh phủ đang hô hào trọng pháp. Không cấm được các ông lớn và con quan nhảy đầm lậu công khai, thì tốt nhất. nên cho nhảy thả cửa thế là luật lệ được tôn trọng.

Nếu biết là không thể làm được gì hay ho, thà cứ thẳng thắn tranh đấu nhảy đầm, đốt pháo, chọi gà v,v. còn lương thiện hơn xuất ngoại buôn lịch cởi tuồng.

Còn một cái cần tranh đấu, lờ việc mở sòng trong dịp tết. Vị dân cử nào thấy có khả năng tranh đấu cho «bộ môn» này xin liên lạc gấp với tòa soạn. Con Ong sẽ giới thiệu vào Chợ lớn thương lượng. Cam đoan sẽ phát tài hơn là tranh đấu cho nền nhảy đầm, đốt pháo và chọi gà.

BÍ MẬT CỦA MỘT BỨC TRANH BÌA

Tuần báo Con Ong xuất bản giai phẩm Tết. 52 trang, 60 tì. Tranh bìa đầu tiên được tuyển chọn là bứctranh gà dân tộc. Sau đó cảnh gà trống nuôi con nó buồn quá. khôngnên cho nó lâm ly những ngày Tết. Đành gác lại. Hĩm được giao trọng trách vẽ tranh hứng dừa. Vẽ xong lại thủ tiêu gấp. Phút chót. chủ nhiệm Văn Minh và chủ bút Thương Sinh « móc » được một bức tranh rất đáng,., suy nghĩ. Cam đoan không phải con gà hay con gái. Bức tranh sẽ làm bạn đọc cười tồ tồ sau khi đã mỏi nhừ óc suy luận.

Bức tranh gì mà bí mật vậy cà? Đón vỗ Con Ong Con Gà sẽ biết hết sự thật thê thảm, não lòng, ác ôn và tàn nhẫn.

hỏi thăm « sư cậu » đáo nơi nào

Ít lâu nay, không hiểu vì gặp vận xui hay sao mà Phật Giáo bị mấy tiếng xấu liên tiếp.

Trước hết, chẳng hiểu gì vô tình hay ác ý, chẳng biết vớ được tin tức ở đâu, hãng tin CL tung ra cái tin Thượng Toạ Thiện Minh đang vận động để các nhà sư được lấy vợ, và làm chính trị. Nhiều báo đăng lại khiến có người lo sợ rồi đây cảnh chùa sẽ hoang vắng, vì các nhà sư lần lượt đi... «Ở riêng».

Nhưng Thượng Toạ Thiện Minh cải chính rồi. Kể ra hơi tiếc, vì nếu quả thật có một phong trào tranh đấu để sư lấy vợ thì cũng hay. Lấy vợ đâu có phải là cái xấu. Hơn nữa còn là cách tốt nhất để các thầy hiểu rõ chúng sinh hơn. Đức Phật ngày xưa cũng có vợ. Đâu có phải vì thế mà không thành Phật, bên Nhật. cũng có một hệ phái các nhà sư đòi lấy vợ. Và tranh đấu rất hăng.

Dư luận trên chưa yên, thì lại có một "sư cậu» bị điệu ra trước ba toà quan lớn vì tội lấy vợ, bỏ chùa, dụ dỗ cô gái vị thành niên nhà người ta bỏ nhà đi xây tổ ấm. nên bị 4 tháng tù, và bồi thường 200 ngàn.

Biết đâu lại chẳng vì sư cậu nghe thấy tin các sư cụ sắp cho lấy vợ, nên vội đi trước cho đỡ kẹt đường Nếu vậy thì cậu chẳng đáng tội.

Ngay cả gia đình cô «yếm trắng», đáng lẽ cũng chẳng nên kiện tụng làm chi. Người ta kể rằng theo phong tục Cao Man, tất cả thanh niên khi tới tuổi nào đó, đều phải đi tu, y như đi quân dịch. Và cô nào có phước lắm mới được "sư cậu» để mắt tới. Có con gái quý tình nguyện đi lập am với sư cậu, như vậy là tốt rồi, còn kiện tụng làm chi ?

cái gọi là phái đoàn giải độc đã làm được những quái gì ?

Từ một năm nay, nước ta gửi ra ngoại quốc hơi nhiều phái đoàn được gọi là nhiệm vụ « giải độc dư luận » Không tháng nào là không có phái đoàn xuất ngoại. Nhất là những tháng quốc hội nghỉ hè, các nghị chen chúc nhau lên đường xuất ngoại đông như đi chợ, cũng ồn ào và nhiều hương vị như chợ cá Trần Quốc Toản.

Kể ra, nếu đi như vậy mà giải độc được dư luận để gây tiếng tốt cho VNCH trên trường quốc tế, thì hay lắm. Tốn kém bao nhiêu cũng được. và càng đi nhiều, càng tốt. Nhưng khốn nỗi, nhiều người lại quan niệm xuất ngoại là cơ hội ngàn năm một thuở, để gọi là được chút ơn mưa móc, hầu có dịp sắm sửa và du hí ! Bằng chứng là trong cái lần xuất ngoại trước đây, hạ viện đã chọn các "nhân vật du thuyết" bằng cách rút thăm, chẳng khác chi bọn con nít đánh bầu cua cá cọp, may ai thì vơ ! Kết quả là thay vì giải độc. các vị xuất ngoại đã đem vi trùng đi, để thiên hạ bị nhiễm độc thêm. Chẳng ai nói oan đâu Cứ nhớ lại những vụ tố nhau chửi bới nhau thậm tệ của cácphái đoàn vào dịp trở về, thì sẽ thấy sự não nề và bi đát.

Gần đây hơn cả. một ông dân biểu xuất ngoại trở về, chẳng hiểu kết quả giải độc bay nghiên cứu ra sao. Chỉ biết đã mang về hàng ngàn cuốn lịch cởi truồng. Chẳng lẽ số lịch hấp dẫn này được dùng trang trí trụ sở hạ viện, để cácdân biểu chịu khó đi họp cho đông đủ?

Mới đây. cụ Chủ Tịch hạ viện đã ký nghị định cử ba dân biểu mang cả vợ xuất ngoại giải độc với thông hành công vụ của Bộ Ngoại giao. Các ông dân biểudi với thông hành công vụ coi như được đi. Nhưng còn các bà vợ ? Nếu các bà muốn theo chồng du lịch boóng một phát, thì phải đi bằng thông hành thường, tại saodi bằng thông hành công vụ để trốn thuế xuất ngoại mỗi người hai chục ngàn ! Giúp phương tiện cho vợ dân biểu trốn thuế xuất ngoại, rồi khi trở về lại đem hàng tạ đồ lậu thuế, như vậy mà gọi là đi giải độc, liệu có ngửi được không ?

Cách đây mấy ngày, một dân biểu đã phải đăng báo kể rõ tên một đồng viện của mình là TNM thuộc đơn vị Kiên Giang đem theo vợ xuất ngoại, rồi khi trở về mang tới 140 ký hàng. Quan thuế tạm giữ ở Phi cảng, rồi sau trả hết, mà không ai trong đó có cái gì. Trả cũng được, và miễn thuế tưởng ít nhất cũng được đi, Nhưng thiết tưởng ít nhất cũng phải biết nó là cái gì. Nếu là những loại hàng thông thường lịch cởi truồng, đồng hồ Seiko, máy ảnh thuốc ngừa thai, thuốc kích thích, cường dương v.v... thì cũng tạm được, vì làm dân biểu phải hơn thường dân ở cái đó Nhưng lở toàn vàng khối, hoặc thuốc phiện lậu thì sao ? Đừng làm ăn mập mờ như vậy. Dân nó đa nghi lắm. Và hễ đã nghi một lần thì những lần sau, khó tin lắm. Những chuyện bê bối như vậy đưa tới hậu quả là dân sẽ nhìn tất cả các phái đoàn xuất ngoại đều ra đi với mục đích mua đồ. Hãy làm sao để lấy lại lòng tin của dân. Phải làm cho tin thì bảo chết, nó cũng chết. Khi đã hết lòng tin, có bảo ăn, nó cũng chửi đồng um lên rồi mới thèm ăn,

GIẢI ĐỘC TẬP THỂ HAY LÀ CHUYỆN HAI HỒI VỀ CÁI NGỐ

Vẫn nằm trong chương trình giải độc. Hôm chủ nhật tuần rồi, có phái đoàn được gọi là nhân dân hay nhân sĩ gì đó, đã lên đường Và đặc biệt là cả hai ghé Nhật bản, rồi mới chia tay nhau. Đặc điểm của các phái đoàn xuất ngoại nước ta là như vậy. Hễ đi, bao giờ cũng phải qua Nhật và Balê. và khi về, thế nào cũng phải ghé qua Hồng Kông. Dù có sang Miên hay Lèo, cũng theo một lộ trình y như vậy.

Hai phái đoàn này gồm đủ thành phần, có vẻ bảnh lắm : Nghị sĩ, dân biểu, lãnh tụ. chánh khách vân vân. Bây giờ phái đoàn mới ra đi, vội vàng phê phán khi người ta mới bắt tay vào việc, là hấp tấp hàm hồ. Đánh phủ đầu là ác ý, và bốc phủ đầu là nịnh thần. nên chúng tôi chờ những việc làm cụ thể của phái đoàn.

Tuy nhiên vừa bước chân ra đi đã có sự lỉnh kỉnh. Những cáilỉnh kỉnh này khiến người ta nghi rằng ra đến nước ngoài, nó cũng sẽ lỉnh kỉnh như vậy.

Sau đây xin ghi mấy lời lỉnh kỉnh để bà con coi chơi.

Hai phái đoàn cùng ra đi vào sáng chúa nhật 12-1-69. Trướckhi đi có được Tổng Thống tiếp kiến đàng hoàng. Một phái đoàn do ông nghị Trần văn Lắm hướngdẫn đến, một phái đoàn do ông Tổng Thống hut Hà thúc Ký hướngdẫn

HỒI MỘT : Phái đoàn Trần văn Lắm ra phi trường, đến thẳngcổng Danh dự. Toàn các ông lớn, nên đi bằng ngõ Danh Dự là phải lắm Nhưng đến nơi người ta khôngcho vào. Vì nhân viên ở đây không biết có phái đoàn nào ra đi, và nhứt là có ông Tướng Mỹ đang ngồi lù lù một đống trong phòng Danh Dự. Tướng Mỹ là nhất, Dân Đại Ngu, dù là chánh khách Đại Ngu, sức mấy mà vào. Thế là một sự lỉnh kỉnh xảy ra. Phôn đi phôn về giữa phicảng và Saigon 1 hồi, Phái đoàn Đại Ngu này mới được "tạm nhập» phòng Danh Dự.

Trong phái đoàn này có ông Tổng Oánh, cựu quyền Thủ Tướng, được mấy thằng nhà báo gọi là "người đấm bóp thời cuộc" khiký giả phỏng vấn, ông Lắm bảo ông Lắm là trưởng phái đoàn. Ông Tony cũng nhận mình là trưởng phái đoàn. Thế có loạn không. Có chuyện nhỏ như vậy mà không rõ ràng, rồi ra ngoại quốc múa làm sao ? Có danh chánhngôn mới thuận. Chỉ có mỗi một trưởng phái đoàn mà không chánh danh, rồi ngôn thuận làm sao được ?

Kết thúc hồi này là phái đoàn ông Lắm đã lên phi cơ, mà ông Tony Oánh vẫn còn đứng lại "mi mi» người đẹp Bình Dương Thầm Thúy Hằng.

HỒI HAI ; Hai phái đoàn ra đi cùng một lượt, và «đồng hành" trên đoạn đường Saigon Đôngkinh nhưng khi phái đoàn ông Lắm đi bằng ngõ danh dự, thì phái đoàn ông Ký đi bằng ngõ... dân ngu cu đen. Cho nên, xuýt nữa một phái đoàn bị trễ phi cơ.

Các nhà du thuyết phải ôm đồ chạy bằng chết,

Kết thúc hồi này là 1 «đào già» đã tụt lại đi sau. Bà Nghị Vĩ Đại, chắc là sợ món «xúc-cù là-Nhật Bản», nên giờ chót không chịu đi cùng phái đoàn ông Ký sang Nhật, Bà bảo sẽ đi thẳng sang Tây.

Có mỗi chuyện rất nhỏ là việc

(xem tiếp trang 5)

những ai không có phản ứng là đồ hèn

Có một «con chó ăn vụng bột» được một anh chủ báo ba gai dẫy vào hạviện, Tưởng làm nên chuyện nọ chuyện kia, ai ngờ chó đen giữ mực. Vốn là quân sư của Bảy Viễn, rút cục, lại tìm đường sang Tây tầm cố chủ.

Sang đến bên Tây, ở lỳ bênđó hạ viện gọi mấy cũng không về. Khiến ông Tổng cơn quan phải hỏi thăm cụ già «hành xướng lập tùy» rằng theo sách nào mà để như rứa ? Ở bên Tây «chó hậu duệ» nhà ta giở lắm trò hay đáo để,

Màn thứ nhất : Gửi thư về ăn mày tiền của quốc dân đói rách. Tất nhiên, những người giàu lòng bác ái chỉ tìm ăn mày chánhcống mà cho. Sức mấy mà cho «ănmày đội lốt» Hồ tinh.

Màn hai : Sợ bị truất phế, viết thư về «gở rối tơ lòng» với hạ viện. Và còn đòi hạ viện chuyển tiền sang Tây, trả lương bằng ngoại tệ. Chả hiểu hạ viện có làm theo không. Xin hỏi "cụ già kiến nghị» thì rõ.

Màn ba ; Từ bên Tây gửi thư cho "các nhà lãnh đạo VNCH nói rõ tại sao «đương sự» không tuyên thệ tôn trọng hiến pháp chín nút. Chỉ tại vì hiến pháp.,, có điều 4 chống cộng. Nghĩa là đương sự không có đồng ý cái sự "chống cộng » và muốn bỏ điều 4 hiến pháp đi

Những anh nào bô bô cái mồm chống Cộng, Những ai đã tuyên thệ tôn trọng hiến pháp chống cộng hãy vảnh tai lên mà nghe lời giải bầy của « con chó ăn vụng bột » (đương sự tự nhận như vậy).

Phen này mà chợ cá Lam Sơn không có phản ứng gì thì đúng là thất sách hơn ông thất thiện.

Do Võ Phi Hùng Cựu HS Petrus Ký (67-74) tặng Huỳnh Chiếu Đẳng chủ Kho Sách Xưa Quán Ven Đường

không thể để «gian phu dâm phụ» ngủ với nhau ngay tại nhà mình

Đã hai lần Mỹ và MTGP «thậm thụt» với nhau ngay trên lãnh thổ VNCH về vấn đề tù binh. Lần thứ nhất, ngày 25-12-68, VC nhử Mỹ đến Tây Ninh để chụp hình chơi, mà không trả tù binh. Lần thứ hai, ngày 1-1-69, cũng lại địa điểm trên, và chụp hình lần nữa.

Mỹ là đồng minh của VNCH. VC là kẻ thù của VNCH. Ấy, thế mà Mỹ và VC ngang nhiên hẹn hò và gặp nhau ngay trênlãnh thổ VNCH, có khác gì cảnh một người vợ phải chứng kiến cảnh ông chồng ngủ chung với mèo ngay tại nhà mình ! Thử hỏi còn ra cái thể thống gì nữa không ?

Sau hai lần công khai gặp gỡ, VC còn hứa sẽ «ăn nằm» với Mỹ nhiều lần nữa, và tại nhiều nơi.Có nên để chuyện chướng tai gai mắt này tái diễn nữa không ?

ĐEM MỒI RA NHỬ

Nhằm mục đích gây thanh thế trước dư luận thế giới, bọn VC rất muốn nói chuyện với Mỹ để tỏ ra ta đây « ngang hàng » với một cường quốc mạnh nhất thế giới. Để đạt mục tiêu đó, Cộng Sản đã đem tù binh ra làm mồi « nhử » Mỹ đến nói chuyện. Quả nhiên Mỹ đã mắc mưu. Và VNCH đành bấm bụng « cho phép » gian phu dâm phụ « làm trò khỉ » ngay trên lãnh thổ của mình.

Vì lý do nhân đạo, Mỹ đành chịu gặp VC. và cũng vì lý do nhân đạo, VNCH đã phải « cho phép » hai bên gặp gỡ. Nhưng trong khi ấy, VC đã « vớ được món bở » bằng cách cho mấy tên phó nhòm chực sẵn chụp hình để rêu rao lên rằng Mỹ thua, Mỹ phải thân hành đi tay không đến xin thương thuyết với họ. Với người dân chất phác ở những miền bị chúng kiểm soát. còn gì « thực » hơn để chứng minh luận điệu kể trên bằng những tấm hình với lá cờ nửa xanh nửa đỏ cao hơn cờ Mỹ, và mấy người Mỹ tay không, đứng « ngay hàng » với những tên du kích tại một cánh đồng vắng.

Cái « ngố » của người Mỹ không phải lần đầu tiên bị Cộng Sản nhử vô tròng như vậy, mà gần hai chục năm trước,ở Cao Ly, cũng bị nhử y như vậy.

BỐN CŨ SOẠN LẠI

Nhiều người thấy ba thằng VC nhử được anh khổng lồ Mỹ có bộ óc bằng trái Cam «sân kít» tới nói chuyện ngang hàng, thì tưởng bọn VC thuộc loại ma lành có hạng. Thực ra trong thế giới CS, cái chó gì cũng đã được đảng soạnsẵn từ trước, rồi cứ thế mà áp dụng chứ sức mấy mà các anh nhóc CS có quyền đưa ra sáng kiến. Trái ngược hẳn với thế giới tự do, anh nào cũng có quyền nói, Nhiều anh cứ mở mồm ra chưa kịp nói, mùi hôi thối đã xông ra nồng nặc, ấy thế mà cũng cứ thích nói. Lắm khi chửi nhau vung xích chó.

Những mánh khóe mà bọn VC đang dùng để nhử Mỹ ở VN, chẳng có gì mới lạ, chỉ là những gì đã được áp dụng ở Cao Ly năm 1951.

Lúc bấy giờ, sau khi tư lính quân lực Liên Hiệp Quốc ngỏ ý sẵn sàng nói chuyện với CS trên một chiếc tầu bịnh viện của Đan Mạch. Cộng quân bèn trả lời : «Muốn nói chuyện thì đến Kaesong ». Địa điểm này nằm trong vùng kiểm soát của Cộng Sản. Nhưng vì muốn tỏ «thiện chí» vì mót hòa bình, phe LHQ liền cử một Đại Tá dẫn đầu phái đoàn tìm tới Kaesong. Phái đoàn phải cầm cờ trắng, tay không, tìm tới địa điểm. Trong khi ấy, phe Cộng Sản cho binh sĩ vây quanh và chĩa súng vào phái đoàn LHQ dọa dẫm, để các phó nhòm Cộng Sản chụp hình. Thế là chúng có cơ hội tuyên truyền rùm beng rằng LHQ yếu thế. phải cho người cầm cờ hàng đi tay không, tìm tới đất CS xin thương thuyết !

Bây giờ, ở Việt Nam VC đem tù binh ra nhử Mỹ đến Tây Ninh nói chuyện, Mỹ nhận lời liền, thế là mắc mưu làm « diễn viên cho Cộng sản chụp hình về tuyên truyền.

Còn chuyện cây cờ cao thấp, cũng là bồn cũ soạn lại. Tại Bàn môn điếm, trên bàn họp. Cộng sản dòi để một cây cờ có cán cao hơn cờ Liên Hiệp Quốc đến 15 phân.

Hôm 25-12-68, VC cắm sẵn lá cờ của chúng trên ngọn cây cau cao nhất vùng. Đến khi Mỹ tới, vì không mang sẵn cột cờ cao, thế là trong những bức hình do VC chụp được, cờ VC ở bên trên cờ Mỹ. Với tấm hình này mang ra tuyên truyền,mấy chú lỏi vác AK chưa nồi. sẽ tin là VC mạnh... hơn cả Mỹ. Thế là cứ lăn xả vào «súng giả» củaMỹ. mà chết nhăn răng.

Lại còn chuyện cái bàn. Năm 1951, ở Kaesong. khi hai pháiđoàn liên lạc của LHQ và CS gặp nhau ở một trà thất để nói chuyện CS đã cho kê sẵn một cái bàn dài theo hướng Đông Tây. Nghĩa là khi hai phái đoàn ngồi vào haibên thì một phái đoàn quay lưng về phương Bắc, nhìn về phương Nam. Còn một phái đoàn lưng quay về Nam và nhìn về phương Bắc. Theo tục lệ hòa đàm ở Đông Phương, kẻ thắng bao giờ cũng quay mặt về phương Nam. Còn kẻ thua nhìn về phương Bắc. Phái đoàn LHQ không biết điều này, lúc đầu định ngồi ở phía kẻ thắng cuộc. Nhưng CS tìm cách ngăn lại thế là phía LHQ đành vui vẻngồi ở phía đối diện. Đâu có biết mình đang ngồi ở chỗ dành cho người thua trận. Tất nhiên báo chí CS sẽ khai thác rất kỹ cái chỗ ngồi «khiêm nhượng» của các đại diện LHQ.

Đã có kinh nghiệm về những chuyện ngày trước, mà bây giờ Mỹ vẫn « cắn câu » Cộng Sản một cách ngon lành. Mỹ không phải là thư cọp giấy, nhưng đúng là cọp... cù lần !

CHẤM DỨT GIAN DÂM

Sau hai lần gặp gỡ, VC hứa sẽ còn gặp Mỹ thêm nhiều lần nữa, và tại nhiều địa điểm khác nhau tại khắp bốn vùng chiến thuật. VC vẫn áp dụng cái mửng cũ, là đem tù binh ra « dụ địch ». Và tất nhiên, Mỹ sẽ vẫn dựa vào lý do nhân đạo để gặp VC.

Nhưng như trên đã trình bầy. Đối với Cộng sản chỉ có những thủ đoạn chính trị xảo quyệt, không hề có nhân đạo. VNCH không thể để CS tạo những cuộc gặp gỡ thường trực giữa VC và Mỹ ngay trên lãnh thổ của mình Nếu chỉ thuần túy vì lý do nhân đạo, tại sao Cộng Sản không tự ý phóng thích tù binh mà cần gặp Mỹ làm gì ? Và tại sao không phóng thích cùng một lúc, mà lại làm cái kiểu mỗi lần một chút, như mắc mồi câu cá ? Mỹ và VN Cộng Hòa nhiều lần phóng thích tù binh, đâu có cần bắt đại diện của đối phương tới nhậnlãnh Tù binh đâu phải là con nít bị bắt cóc, sợ không biết đường về, nên mới phải có người đến lãnh ?

Nếu VNCH thực sự có quyền «cho phép» Mỹ và VC gặp nhau, thì tất nhiên cũng phải có quyền «không cho phép». Đã cho hailần rồi. Từ giờ sắp tới, thử khôngcho phép xem nào. Cứ cho phép hoài, rồi hết phép, lấy gì mà cho.

CÁI GỌI LÀ...

(tiếp theo trang 4)

chọn ngõ ra đi, mà cũng không phối hợp cho chặt chẽ, ông nghỉnh bà ngãng như vậy, thì chắc chắn là khi trở về, sẽ... thành công rực rỡ !

Một lần nữa, xin nhắc lại : giải độc tốt lắm. Nhưng đừng biến giải độc thành nhiễm độc. Nhiễm độc cả dư luận quốc tế lẫn quốc nội.

Phân ưu

Được tin Cụ
NGUYỄN VĂN TRUNG

thân phụ của Tổng thống Việt Nam Cộng Hòa đã từ trần. Tuần báo Con Ong chân thành phân ưu cùng Tổng thống và tang quyến. Và cầu chúc linh hồn người quá vãng sớm siêu thoát.

Tuần báo CON ONG

tâm sự kẻ sắp đi tu

Ba mươi sáu cái tuổi chĩu trên vai. May nhờ máu tốt nên chưa thành màu muối tiêu, nhưng chắc chẳng còn giữ trọn vẹn màu xanh và bồng bềnh như mây giang hồ được bao lâu nữa. Từ bước vào tranh sống. có vinh có nhục và bị đời đá đít năm lần bảy lượt. lên voi chẳng có, xuống chó thì rất nhiều. Lắm phen quẫn trí, chán cảnh đời đen bạc giận mình chắc kiếp trước ăn ở chẳng ra gì nên kiếp này nợ nhân quả luân hồi vay trả, trả vay. Lòng tự nhủ lòng, những muốn nương cửa Phật, xa cảnh phồn hoa. mượn triết lý cao siêu của đấng từ bi để trước khuây sầu nhân thế, sau vun trồng quả phúc hầu dành tý chút cho kiếp lai sinh.

Một buổi thu sơ, đem tâm sự tỏ cùng người bạn vong niên, tuổi thời gian đã nhuộm tóc anh sang màu bạc. Sau vài «Công som ma sông» đàn anh bèn tiễu dì như sau : «Chú mày buồn đời nên muốn làm một đường đi tu. Định mượn áo nâu sồng sóa mùi trần thế. Ta chẳng dám phê bình cái sự chọn đường của chú mày. Tuy nhiên Phật giáo từ thuở khai nguyên tới nay đã trên 2.000 năm, ảnh hưởng lan tràn khắp nơi, trong quần chúng mọi tầng lớp và mọi quốc gia. Bằng chứng là chú mầy cũng thấy cái thuyết nhân quả và luật luân hồi mà hướng tâm về đạo. Nói về Phật Giáo tại nước ta đây, dẫu chúng sinh hướng về điều thiện đã nhiều không kể siết. Rồi nữa đã bao thời giúp vua dựng nghiệp. góp phần an định quốc gia. Đẹp biết là bao nhiêu. Ta thiền nghĩ, như chú mày, miệng còn muốn thịt béo rượu uống - tai còn muốn nhạc hay hát ngọt - mắt còn ham cái đẹp thế nhân - tâm óc còn muốn tranh danh đoạt lợi. Thất tình lục dục còn đầy ắm ắp. Lý trí lại bạc nhược chắc gì giữ nổi ngũ giới, còn đâu mà nói chuyện quy y. Chú vào cửa Phật, ta nói chú đừng giận, vợ chú làm ô uế thiền môn, bôi xấu lên cái đẹp hàng ngàn năm của Đấng Thích Ca vậy.

Lời tiễu dì vừa dứt, kẻ hèn này hoảng sợ đến tháo mồ hôi như tắm. Trách mình hấp tấp chẳng nghĩ cho chín, chẳng xét mình cho kỹ. Chút nữa lại mang thêm tội nghiệt để rồi chìm vào 18 tầngđịa ngục biết thuở nào trả cho xong, Cái ý đi tu bỗng chốc tiêu tan như bọt nước.

Chuyện tưởng như đã hết nào ngờ đâu may thay,mới đây vài vị tu hành đạo cao, đức trọng đưa ra vấn đề tân tăng. Kẻ tu hành sẽ được quyền lấy vợ làm chính trị Khoái biết bao. Còn sự gì bằng lúc đóng lúc áo cà sa mà ở chốn phòng the vẫn có tiếng thỏ thẻ, mình mình anh anh. Còn gì vững hơn nhập cuộc mần chánh trị sẽ «tiến vi quan thoái vi hòa thượng». Nghĩ mà giận cho cái tên bạn già lẩm cẩm ngày xưa. Đọc triết lý nhà Phật chưa thông. nó nó dám đem thất tình, lục dục. dám lấy cái tham sân si ra để chửi mình dọa mình sợ đến bỏ ý định đi tu.

Phen này quyết rửa tay cho sạch, để sẵn sàng ký cả hai tay mà nhập cửa Thiền.

TỪ THÁI ĐỘ UYỂN CHUYỂN...

(tiếp theo trang 2)

c) Đuổi Hồ Chí Minh và bè lũ lên núi mà chết như những bọn giặc nước.

2) Đồng thời thành lập Liên Minh Đông Nam Á theo điểm 7 khuếch trương của đề nghị chiến lược Cao văn Viên. Mục đích :

a) Gây lòng tin tưởng ở toàn dân VN và địa phương Đông Nam Á.

b) Thương thuyết thẳng với Trung Cộng theo nhận định tình hình trên.

Áp dụng ngay hai điểm trong 7 điểm của chiến lược Cao văn Viên trong giai đoạn này sẽ giúp cho chính Tổng Thống tân cử Hoa Kỳ chuyển hướng dư luận tạo thế cứu sốngcho VN và Đông Nam Á. Hiện thời tân Tổng Thống Hoa Kỳ công khai chưa có quyết định gì dứt khoát về VN và ĐNÁ. Ông mới chỉ yêu cầu các cộng sự viên của ông dự thảo tất cả các «phương thức hòa bình» (Formules de paix) lên để cứu xét. Gọi thái độ đó là thái độ lừng khừng (theo báo Hòa Bình ngày 27-12 68) cũng được. Nhưng phải hiểu rằng thái độ đó là cả một sự toan tính khôn ngoan, tránh sô đầy Tổng Thống hết nhiệm kỳ John son có những quyết định hối hả tức tưởi hòng cứu vãn «danh dự »(?) cá nhân, cũng là tạo hòa khí trong công việc thương thuyết âm thầm nhưng thực tế với Trung Cộng ở Varsoviedang tiến triển.

Trung Cộng và Hoa Kỳ đang tiến lại gần nhau, sự kiện đã hết sức rõ ràng. Những lời tuyên bố hay chửi bới rầm rộ của Trung Cộng chỉ là những sảo quyệt chiến thuật, nhưng chiều hướng chiến lược của họ đã thay đổi. Chính Nixon và Trung Công đang cùng nhau đưa sào cho chúng ta nắm lấy để sua quân CS BV lên núi mà chết. Cơ hội ngàn năm một thuở lẽ nào ta lại bỏ qua ?

Một lời nhắn nhủ chót cho những trí óc hoài nghi : Không phải là vô cớ mà vị tướng lãnh cao cấp và có trách nhiệm lớn nhất của quân lực VNCH đưa ra bảy điểm chiếc lược trong đó có hai điểm được lưu lại trên những điểm tất yếu cần được đem thi hành trong giai đoạn hiện trại. Thực chúng ta có quyền tin tưởng vào cái «thế tất thắng» của VNCH trong vận hội mới này.

HOÀNG-VŨ

Hãy tìm đọc tạp chí
Vấn đề
18
ĐÃ PHÁT HÀNH TỒ TỒ TẠP CHÍ CỦA CÁC TỒ SƯ BỒ ĐỀ VĂN NGHỆ GIAO CHỈ
Chủ trương : VŨ KHẮC KHOAN

cà kê dê ngỗng

(Nhà giáo Lữ Hồ, người mà chỉ thích thiên hạ kêu bằng Bố, khi đọc xong bài này, đã nói với tôi : «Trong nhà chúng ta có hai cái chổi. Một cái chổi để quét bàn thờ và một cái chổi để quét cứt gà. Mày viết bài này tức là mày đã mang chổi quét bàn thờ xuống để quét cứt gà rồi đó).

NGƯỜI SỐNG VÀ NGƯỜI CHẾT

Đáng lẽ thì mục này chỉ viết riêng về chuyện lính. Ngày mới lập Tổ Ong, anh em trongtòa soạn đã dành cho tôi một trang để viết chuyện nhà binh. Tôi đã phản bội dùng trang này để viết đủ thứ truyện, từ truyện Tào Tháo đến đến chuyện văn nghệ mất vệ sinh. Chắc những người yêu tôi và ghét tôi đều đã đồng ý, xíxóa những lỗi lầm của tôi rồi.

Khi được hỏi về việc đặt tên cho mục này, là lúc mà tôi và Tử vi Lang vừa bàn với nhau hợp soạn một bộ Kinh Thi Việt Nam. Chúng tôi cố tránh những gì Trương Tửu đã viết. Có những bài cadao mới xuất hiện, có nhiều tính chất thời đại. Và lúc hỏi đến tênmục này trong đầu tôi còn phang phất một bài ca dao viết về lính thật ngô nghê chất phác :

Bồng bồng nảy lộc ra hoa,
Một đàn vợ lính trầy ra thăm chồng.
Lúc đi có gánh, có gồng.
Lúc về không chồng, bảy bị còn ba,
Ai về nhắn nhủ mi ra,
Mà mi lại kể con cà con kê...

Trong bài ca dao ấy, tôi khoái nhất bốn chữ con cà, con kê...,

Nghe thiệt đúng tâm sự của vợ lính, lâu ngày, tới đồn lẻ thăm chồng. Thôi thì không thiếu gì chuyện để nói. Từ những chuyện nhỏ, chuyện lớn, chuyện trong nhà, chuyện ngoài ngõ... Nhưng kể chưa hết bị chồng đuổi về. Cái cảnh tất tưởi của một đàn vợ lính đi thăm chồng, thật không còn gì đúng bằng bài ca dao này. Bởi thế, tôi đặt tên mục này, mục mà tôi phụ trách là «cà kê dê ngỗng».

Tất cả anh em trong toà soạn, tôi là người được anh em cho là hiền nhất. Không hiểu đó là ngụ ý khen hay là chê. Vì cái chữ quốc ngữ của mình, chữ hiền với chữ hèn, chỉ khác nhau có một chữ i và cái dấu mũ. Thôi, kể như tôi hèn đi. Vì tôi nghèo quá. Rất ít khi được ăn thịt. Thượng đế đã sinh ra muôn loài, chỉ cho những loài ăn thịt mới được quyền hung dữ. Con trâu hiền vì nó chỉ ăn cỏ. Con cọp dữ vì con cọp được ăn thịt. Không hiểu rằng nếu sau này, tôi được ăn nhiều thịt, tôi có đổi tính hung dữ thêm được chút nào không ?...

Cả cái biệt hiệu của tôi cũng thật hiền. Con dê mà húc, dù là húc càn, cũng chỉ làm cho người ta thêm ngứa. Chứng cớ ông Huỳnh Cự chẳng bao giờ giận tôi, dù tôi húc ông ta năm, bảy phát. Tôi húc ông ta, chẳng phải vì thù hằn gì, mà chỉ vì nhìn thấy mình đã phí đi mười sáu năm đi lính, mười ba năm trôi giạt khắp bốn vùng chiến thuật, chỉ mới được có ba năm là lính thành phố, mà vẫn lêu bêu như chó không chủ ... Trong khi đó thì ông ta cả một đời làm hại cho quốc gia, chỉ mới phụng sự được có vài tháng, mà đã ngựa xe võng giá nghênh ngang.

Tôi không ganh tị với ai hết. Chỉ đòi hỏi 1 sự công bằng. Tất cả những cấp bậc của lính và hạ sĩ quan, tôi đều mang hết, và mang hơi... kỹ. Lên bậc vì điều chỉnh, chứ chưa bao giờ được cái hân hạnh là được ghi vào bản đặc cách. Huy chương thì lèo tèo vài ba cái quân phong, quân kỷ, chiến dịch. Đặc ân thì thú thực là chẳng được hưởng... cái mẹ gì cả.

Tôi chỉ đòi hỏi một qui chế cho hạ sĩ quan và binh sĩ, vì quãng đường ấy tôi đã trải qua hết rồi. Mệt nhọc và chán nản vô cùng. Người ta chỉ nghĩ đến quy chế cho Tướng. cho Tá, cho Úy... Còn cho « sĩ », xin các ngài nghĩ đến dùm cho.

Tôi nói như vậy vì cái bất công nó lộ liễu quá. Một người Trung sĩ, từ ngày tốt nghiệp quân trường cho tới ngày giải ngũ rất nhiều người vẫn là Trung sĩ. Còn các ông Chuẩn úy, từ lúc tốt nghiệp cho tới ngày giải ngũ, ít nhất cũng leo được hai bậc thang, lên tới Trung úy. Tất cả mọi người đều nhìn thấy những cái bất công ấy... Đã mấy trăm ngàn người chịu đựng cái bất công ấy. Hiện giờ thì tôi đã có thể phủi tay. đứng dậy, vì tôi thoát được ra ngoài rồi, nhưng bao nhiêu hồn ma cũ ám ảnh, khiến cho tôi thấp thỏm, ngồi đứng không yên.

Có một người bạn bảo tôi .

— Người ta chỉ để ý đến trí thức, đến những con người khoa bảng. Còn những hạng cùng đinh thì dù có nổi loạn. cũng dễ dẹp. . Mày thắc mắc làm chi !...

Tôi đồng ý rằng, trí thức đã làm cho quê hương đất nước này thêm đẹp. Nhưng văn chương tượng trưng hồn nước, bao giờ cũng là văn chương bình dân. Những bài thơ, những bài văn ít đi sâu vào lòng người bằng những bài ca dao, mà tác giả là đám dân chúng không tên, không tuổi. Trí thức mà làm gì ?... Một Hồ Hữu Tường phản bội quê hương lầm than đau khổ. nơm nớp sợ pháo kích, tấn công năm bảy đợt. để nằm ỳ, ở một nơi không có tiếng súng, như vậy thì thử hỏi trí thức có ích lợi gì không ?...

Tôi lại đi ra ngoài đề rồi. Thôi thì nói về trí thức nhà binh. Một ông chuẩn úy, cựu Tổng trưởng, phây phây sống ở thành phố, có ích gì hơn một người lính chiến. Đã có một nhật báo nọ, đòi khảo sát lại khả năng quân sự về sĩ quan của ông ta, vì nghe đâu. thời kỳ ở quân trường, ông ta đã khoác ra ngoài tấm áo lính, một vòng hào quang sáng chói uy quyền. Bởi vậy, khi tốt nghiệp ra. khả năng quân sự thật lem nhem. Về vũ khí, thì không tháo ráp nổi một khẩu Cạc-bin M2. Về chiến thuật thì đọc không thông 1 tấm bản đồ. Về truyền tin, thì không biết cả đến phương thức đàm thoại vô tuyến. Như vậy. chúng ta trông mong gì ở ông sĩ quan trí thức ?...

Bây giờ, lấy thí dụ, đuổi ông ta ra khỏi thành phố ?... Ông ta phải tham dự hẳn vào chiến tranh. Vì là người chỉ huy, ông ta phải có súng, phải có bản đồ, phải có máy truyền tin PRC. Cả ba thứ đó đều xa lạ với ông ta. Thành ra đề nghị của tờ báo nọ, đòi sát hạch lại khả năng quân sự, tôi nghĩ rằng, chúng ta đã nghĩ tới những người sống và những người đã chết.

Viên đạn bay đi đâu có phân biệt ai là kẻ trí thức. ai là kẻ ngu phu ?... Chẳng lẽ nó cứ lắc lư, chạy bên này. lái sang bên nọ, chọn xem ai là người không phải ở trong này? Chẳng lẽ nó bay gần tới, rồi ngừng lại, lắc đầu mà rớt tỏm xuống. À, thằng này, tàu Mỹ mang nó vô đây, thả nó bò lồm ngồm ở đây. Đừng giết nó tội nghiệp !.. Ông chuẩn úy ơi! ... Ông hãy về sống ở quân đội đi. Vì ở nơi đó mới đẹp cho ông được hết đầu óc kỳ thị địa phương, mới làm cho bộ tóc uốn quăn của ông biến mất, và khuôn mặt tây lai của ông mới đậm nét phong trần.

Có một điều rất lạ là ở trong quân đội, không bao giờ có nạn kỳ thị. Cũng có những lúc vui đùa, mang địa phương nhau ra để làm một chuyện giải trí. Không bao giờ có sự hằn học, thù ghét... Có lẽ chỉ vì đã từng sốngchung với nhau nhiều giây phút vinh nhục, gần cái chết chỉ vừa gang tấc, người sống, người chết lúc xa nhau, không kịp nói một lời từ biệt, nên họ thật thương nhau. Những người như ông chuẩn úy họ Võ, dù trí thức đến đâu, dù làm đến chức cựu tổng trưởng. mà về quân đội ba ngày, là sẽ khôn ra ngay. Không baogiờ ông còn dám miệt thị những người đàn bà răng đen, những người đàn ông ăn thịt chó, và nhất là không bao giờ dám có giọng điệu như «tàu Mỹ chở vô đây, thả ra bò lồm ngồm» v.v

Ở cái xứ này, ngày nào cũng có người chết. Chết còn tìm thấy xác. Chết tan nát, không toàn thây. Có những người chết đã chôn xuống đất ba ngày rồi lại đào lên, mang đi chôn một nơi khác. Tôi không nói láo đâu..

Ngày còn theo một Biệt đội hành quân ngoài miền Trung, tôi đã thấy, sờ thấy, ngửi thấy cái chết ấy... Tàu bay trực thăng tới chở xác ông đồn trưởng, quần đến ba ngày mà không hạ cánh nổi. Súng nổ đã ba ngày không dứt.., Đạn ở dưới bắn lên. từng khói nấm đen bọc chung quanh tàu dày đặc. Và đến ngày thứ tư, sau khi tạm yên tĩnh. tàu bay mới hạ cánh được xuống chỗ gạch đá ngổn ngang.

Người đồn phó nói :

— Các ông hãy bay đi đâu chừng một giờ sau trở lại, vì sợ không an ninh cho các ông. Chúng tôi sẽ sửa soạn sẵn sàng để các ông tới là có thể «bốc hàng» lên ngay..

Tàu bay bay đi, một lát sau trở lại. Xác chết được bọc vải kín, mang lên trên tàu. Mùi hôi nồng nặc thật khó chịu dù đã lấy tuộc nơ vít, tháo gỡ hết cửa sổ để gió lùa vào thân tàu thật nhiều. Người y tá thổ lộ :

— Mấy ngày nay, tưởng các ông không tới nên đã mang đi chôn. Thấy các ông tới lại phải đào lên để cho ông ta được mang về gia đình chôn cất...

Đó là một trong hàng triệu cái chết ở trên quê hương bi thảm này. Chúng ta, những người còn sống, có thể phản bội được những cái chết đó không ?... Hỡi ông chuẩn úy họ Võ ! Tuy ông là đồng nghiệp của tôi, theo danh nghĩa thì ông cũng mang trên người ba thước ka ki, nhưng hiện nay ông lại là phụ tá của một ông Tổng Trưởng, nhưng ông chưa biết nhiều về chuyện nhà binh. Tôi cứ bâng khuâng nghĩ rằng ; Có lẽ ông phải nên về sống ở quân đội ông mới có thể thành người. Chữ Người, tôi viết hoa, vì từ xưa tới nay, tôi vẫn không công nhận những kẻ đi bằng hai chân là con Người.

Rồi ông sẽ chết... Rồi tôi cũng sẽ chết.., Chẳng ai có thể lột da sống mãi. Tôi xin lấy một câu của một thằng bạn làm phi công trực thăng, để kết luận cho bài này ;

— Nhiều khi, lái tàu bay mà đằng sau chở toàn là xác chết. tao thấy trời như mờ đi Không hiểu là brumeux, hay là tao khóc ?... Ôi, nếu tiếng sống, đổi thành tiếng chết thì những người nằm trong thân tàu kia là những người sống, còn tao, tao đang ngồi lái tàubay đây, tao chỉ là một xác chết ..,

XIN CAN CẢ LÀNG

Lệ thường khi đứa con sắp ra đời thì cơn đau của mẹ lại dội lên khủng khiếp. Đứa con hòa bình của mẹ Việt nam sắp tới tuần sinh nở thì các biến động tiếp diễn rất thê thảm. Đứa con hoà bình lại ra đời quá muộn. Mẹ chuyển dạ đã quá lâu mà vì vấn đề giường chiếu con vẫn chưa ra được. Cả nhà cuống quít lên nên mới xảy ra lắm cảnh đồ thừa vu vạ gớm ghiếc. Ngoài những ngón đòn ngầm của các phe phái nhà nước hoặc không nhà nước, trong nhân gian cũng có lắm chuyện tức cười, Mỗi thằng dân có một lối nói mò riêng, Người có học thì mò ở báo ngoại quốc Người ít học thì mò trên báo hằng ngày, trên đài BBC Nói chung thì toàn là cảnh nhìn lên trời đêm tìm mặt trăng.

Đoán xuôi đoán ngược mãi cũng đâm chán. Chán rồi ngứa mồm sinh ra cãi nhau. Cãi nhau chán lại giết nhau Giết nhau xong lại coi kẻ còn sống là thủ phạm.

Ai chẳng là thủ phạm. "Nous sommes tous des assassins". Tự nhiên là như vậy. Chỉ vì một chủ nghĩa được gắn vào sinh mệnh của dân tộc. Tất cả mấy chục triệu con người ùa ra đâm chém nhau. Đến khi thiệt hại quá nhiều, người ta mới tỉnh giấc ra là mình ngu. Mà một khi đã ngu thì còn biết gì nữa đâu. Đòn hội chợ, Võ tự do cứ tha hồ mà xài, Đánh lộn nhau cho tới chết. Không ai cấm. Nghĩ ra thì chỉ tội cho đám thanh niên. Chúng nó ngơ ngác không hiểu các đàn anh làm ăn thế nào mà chúng nó cứ phải phơi thân lót đường mãi ?

Chớ gì ai nấy đều chịu khó suy nghĩ lại. Hãy rút lui về cương vị mình. Đường xía vô chuyền của kẻ khác. Cái loạn bây giờ là không ai chịu phụng sự bằng khả năng chuyên môn. Để cho đứa con hòa bình có thể ra đời êm thấm. Để cho mẹ Việt Nam khỏi phải yểu mệnh thì kẻ quạt lửa hãy quạt lửa Kẻ trải chiếu hãy trải chiếu. Kẻ nấu nước hãy để nấu nước. Kẻ mời bà mụ hẳn cứ lo đi kẻo lỡ chuyến đò.

Chứ như bây giờ. Anh bộ đèn lại cứ để cho cúp điện. Anh kinh tế để gà giết hết trại chăn nuôi Anh thầy thuốc lo đi quạt hầu. Anh giao thiệp lo về đuổi gà cho vợ thì còn ra cái gì nữa ? Ngay như anh dân biểu và dân nhà báo cũng vậy. Nghề của các anh là nói nhưng cũng nói cho phải lẽ. Chớ có nói càn, nói bậy. Thấy cái gì trái thì phải nói nhưng cũng nên xét xem có đáng nói không đã. Bản thân mình chưa bao giờ là việc mua bán mà cứ nghề chuyên mua bán chửi hoài thì cũng chướng. Bản thân mình hồi nào giờ chỉ biết đi tu. Thấy đồng ugiệp của mình làm việc lớn thành công một thời gian lại nhào ra làm việc lớn. Hoá ra, ngơ ngơ, ngác ngác, Mải lo đi đốt nhà người ta, nhà mình cháy lại không hay. Đến khi nhà mình cháy lại bảo là hy sinh. Có cái lối hy sinh nào kỳ quái như cách đốt nhà mình ? Nhà mình cháy thì lửa nó bắt nhà hàng xóm chứ! Đốt nhà thiên hạ có tội đã đành. Đốt nhà mình lại còn có tội to hơn. Đừng có bào chữa nữa. Bậy lắm.

---

cái nết đánh chết vẫn cóc chịu chừa gì sốt cả.

Ngày xưa, các cụ ta vẫn lấy câu "thương con cho roi cho vọt, ghét cho ngọt cho bùi" làm phương châm dạy dỗ con cái nên người.

Ngày nay, Dân ta cũng có một bầy «nhi đồng» do chính Dân «đẻ» ra để giữ gìn công ăn việc trong làng ngoài nước cho đúng phép vệ sinh. Dĩ nhiên, Dân thương "nhi đồng" cũng như cha mẹ thương con, nên một mặt hàng tháng cung phụng cho mỗi "nhi đồng" cả trăm ngàn bạc để "trong uống ngoài xoa" cho mau khôn lớn làm việc ra trò nhưng mặt khác lại dặn bọn «thiên lôi nhà báo» phải theo sát canh chừng, và phát cho bọn này một Cây Búa "tiền đả hậu tấu", phòng khi lỡ có « Nhi đồng» nào ngỗ nghịch hư thân mất nết thì cứ việc búa vài búa cho hắn tỉnh người, rồi về báo cáo sau. Làm như vậy, chính là Dân ta đã theo đúng tình thương cổ truyền của các cụ thuở xưa, và không mong gì hơn là uốn nắn cho các «nhi đồng» thành «người» tử tế đàng hoàng, khỏi bị làng nước cười chê.

Khổ một nỗi là, lại có những kẻ không phải Dân ta cứ đem ngọt đem bùi đến dụ dỗ các "nhi đồng» của chúng ta nhập bọn với lũ ăn hại đái nát, lũ bán nước cầu đôn, về hùa với chúng quấy hôi bôi nhọ, phá làng phá xóm.

Y như con thiêu thân thấy ánh đèn lao vào, có những «nhi đồng» cứ thấy có đớp là tìm đến, mà quên đứt câu "miếng đớp là miếng nhục", và vì tối mắt tối mũi nên không hiểu rằng họ cho ngọt cho bùi đấy chính là họ "ghét» mình chớ đâu phải là họ «thương» mình như Dân thương!

Chính vì thế, đã nảy ra một số «nhi đồng» hư thân mất nết khiến bọn « thiên lôi nhà báo» nhiều phen phải gạt nước mắt vung cây búa «tiền đả hậu tấu" thi hành đúng sứ mạng đã được Dân giao phó. Nhiều phen, búa thần đã giúp cho nhiều «nhi đồng» tỉnh hồn, sáng mắt, tuy nhiên cũng không tránh khỏi còn nhiều "nhi đồng» như "ngựa quen đường cũ» chứng nào vẫn tật nấy, mà Dân ta thì tình thương bao la không lẽ mỗi lúc con hư lại mỗi tống vào... Trại Tế Bần.

Lấy tỉ dụ một chuyện gần đây nhất . chuyện các "nhi đồng» đi xa về.

Nói tới đi xa, nếu là "nhi đồng» ngoan ngoãn hẳn sẽ phải nhớ câu "đem chuông đi đấm nước người», hoặc «đi một đàng, học một sàng khôn", Còn lỡ có "đi xa về nhà nói khoác" thì cũng xà và được đi! Đằng này không, có những nhi đồng trong đầu chỉ học thuộc có mỗi một câu " đi xa tha hồ buôn lậu " nên lúc nào cũng tấp tểnh hễ có cơ hội là «dọt" liền. gác hẳn ngoài tai câu « quốc gia hưng vong, nhi đồng hữu trách».

Ấy bởi thế mới xảy ra vụ một " nhi đồng playboy" đem " của quý » về triển lãm, làm cho cả trăm «nhi đồng» rửa mặt cạn mấy sông vẫn chưa sạch. Hồi đó, bọn "Thiên Lôi Nhà Báo » vung búa cũng đã mỏi tay, những mong rằng « đả nhất nhi đồng, bách nhi đồng cụ », tự hậu sẽ không còn nhi đồng nào «đi tay trắng, về tay đen » nữa.

Dè đâu, dư âm vụ « playboy " chưa tan hẳn, lại tiếp ngay đến vụ ba " nhi đồng " bị kẹt mấy va ly ở Tân Sơn Nhứt, chẳng khác nào các quan viên hồi xưa đi hát cô đầu quên đem tiền theo phải nằm «va ly» lại dưới xóm Khâm thiên!

Rồi hai " nhi đồng " vội vã chối bai bải, còn lại một « nhi đồng to morrow » đành phải nhận .

— Đích thị của tôi, nhưng đó chỉ là quà tết mà thôi!

Ôi ! Lại quà tết ! Chung quy chỉ vì tết! Tết là cái chi chi, là một tập quán cao đẹp lôi kéo con người trẻ về với nguồn gốc tổ tiên, với họ hàng làng mạc, hay chỉ là một tấm bình phong che đậy tội lỗi. để người ta dễ dàng hợp thức hóa công việc «bờ lờ » ?

Lần trước, quà tết là những hình ảnh có sức mạnh đủ gợi cho con heo lòng sống dậy.

Lần này, quà tết là cái gì đây ? Phải chăng là thuốc bổ cho heo, hay là thuốc ngừa thai, xúc cù là Nhật, mà một người xài, hai người khoái tỉ ? Chứ chẳng lẽ lại đem cả trăm kí xú chiêng, xì líp về làm quà tặng nhau ngày tết sao ?

Nhưng xét cho cùng, thủ phạm chính cống trong cả cái vụ quà tết vẫn không phải là các «nhi đồng» ham.. đi và sống. Mà phải nói là những kẻ đã «ghét" các nhi đồng này, đã rủ rê cho họ đi ăn đi chơi, tóm lại; đã chỉ đường cho hươu sa vào bẫy ! Thương thay, biết đến bao giờ mấy «nhi đồng điếc cụ" ấy mới nghe thủng được câu mà bọn «thiên lôi nhà báo » vẫn thường hét vào tai họ . *Đi là chết ở trong lòng một tí xíu ?*

THỦ DÂM CHÁNH TRỊ

Xin các bác phụ huynh có con em hay đọc báo của người lớn chớ vội liếc thấy 2 chữ Thủ Dâm mà cắt ngay bài này để gởi lên nhà chức trách tố cáo chúng tôi viết văn thiếu vệ sinh.

Đây, Vệ Tếu chỉ tâm sự với đầu gối của mình, chớ chẳng dám nói lớn cho ai nghe, dù có nói lớn lên cho cả người lớn lẫn trẻ con nghe thấy 2 chữ Thủ Dâm đi nữa cũng chẳng sao. Vì vậy đây là một danh từ,.. y học. Các bác sĩ đều biết Thủ Dâm có hại cho sức khỏe và thần kinh của con em chúng ta như thế nào, nhưng chỉ vì chút vỏ đạo đức. mà thời xưa cho tới thời nay, ở trường học. thày giáo vẫn không dám giảng giải Thủ Dâm, cho con em chúng ta biết mà đề phòng. Thủ Dâm, ác hại thay, lại không cần phải đứa nhỏ nào dạy lại đứa nhỏ nào, cứ đến tuổi dậy thì là tự khắc chúng biết cái trò ma tịt ấy. Kết quả : bao nhiêu bộ thần kinh bị lệch lạc sau này, bao nhiêu đàn ông bị bại thận, bao nhiêu ông chồng bị tuyệt tự, chỉ vì khi nhỏ, không thầy giáo hay bực phụ huynh nào can đảm dạy cho trẻ biết tất cả những tai hại của Thủ Dâm.

Đôi lời phi lộ nói xong rồi. giờ đây, Vệ Tếu xin đi thẳng vào đề tài Thủ Dâm Chánh Trị. Trước hết, danh từ này không do Vệ Tếu nghĩ ra.

Tây Phương thường liệt kệ những hạng trí thức lầu ngà, là nằm trên lần ngà một mình để làm cái công việc Thủ Dâm Tinh Thần "Masturbation Mentale» rồi sung sướng một mình, tưởng đâu như những tư tưởng trên lầu ngà của mình là sự thật của muôn đời vậy.

Áp dụng sang giới Chánh trị, giới dân biểu xứ ta, Vệ Tếu bắt mạch thấy một chứng bịnh đang mỗi ngày một gia tăng trầm trọng, đó là một chứng bịnh Chính trị không cần đối tượng, nói theo Tây Phương là họ đang mắc chứng Thủ Dâm Chánh Trị.

Trước hết là những Ông Đảng Tưởng của những Chánh Đảng không Đảng Viên. Ai cũng biết muốn lập Đảng thì phải có Đảng Viên, cũng như muốn làm ái tình, phải có trai có gái.. Đằng này, họ cứ việc đứng ra lập Đảng. khai hội. thảo chương trình cứu quốc độ dân, bàu nhau lên làm Đảng Trưởng, Phó Đảng Trưởng ,Tổng Bí Thơ thứ nhứt, thứ nhì, thứ hai, thứ ba, có bao nhiêu ngoe đi họp thì ngần ấy chức vụ cao trong Đảng. Còn hỏi Đảng viên đâu, thì họ trả lời thủng thẳng sẽ tính. Lập Đảng như vậy, mà họ cũng khoái trá vong linh được, thì khác nào chú học sinh thủ dâm mà cứ tưởng mình đang ôm trong tay tất cả những hoa hậu trên thế giới.

Làm dân biểu cũng vậy, phải có dân, kế hoạch đưa ra phải được dân nghe, dân theo, dân ủng hộ. Nhưng hỏi cả trăm lẻ một ông dân biểu, coi dân của các ông ấy đâu, thì họ cũng ù ù cạc cạc. Nhưng tuyên bố trên diễn đàn thì ghê gớm lắm câu nào nói ra cũng là câu của dân bắt nói, đại diện toàn dân mà nói. Nói dóc một mình như vậy mãi, riết rồi tưởng thật, và tự quan trọng hóa vô cùng. Còn chứng thủ dâm chánh trị nào trầm trọng hơn ?

PHÁI ĐOÀN GIẢI ĐỘC

Nhưng thủ dâm chánh trị tới mức tưởng tượng rằng, mình mà không xuất ngoại một một phen, để mang những tư tưởng vàng ngọc của mình đi truyền bá cho thế giới hay, thì nước VN này còn lâu lắm mới mở mày mở mặt với năm châu được, thì quả chứng bịnh đã đến hồi nan y rồi, Chỉ còn nước, phát điên, bại thận, vì Thủ Dâm thôi. ?

Đầu gối của ta hãy nghĩ coi, một đoàn người, gồm năm ba kẻ, thuyết phục ngay đầu gối mình còn chưa nổi ; ấy vậy mà cũng nổi máu bà Nhu xưa kia, đòi rủ nhau đi chu du khắp thiên hạ, ngỏ hầu nói lên tiếng nói của "nhân dân» VN cho thiên hạ nghe và giải độc cho thiên hạ luôn. Từ gần nửa năm nay bên ta đã có rất nhiều đoàn đi giải độc như vậy Nhưng đoàn này về, thì đoàn khác lại đòi đi, chứng tỏ, chưa đoàn nào giải nổi chút độc nào cho thiên hạ hết.

Nếu người ta thực tế hơn một chút xíu, thì người ta làm chính trị mà chịu biết tới đối tượng, thì không thủ dâm chánh trị quá nặng, thì người ta phải nghĩ ; một vài ngoe đi chơi một vài nước lạ, móc nối giỏi lắm là được vài chục kẻ hiếu kỳ đến nghe mình đấu hót, thì làm sao một sớm một chiều, làm thay đổi được nhận xét của nước lạ kia về dân Giao Chỉ này ?

Giải độc hay, thuyết phục, đồng ý, Nhưng phải tổ chức kế hoạch như thế nào kìa, chớ làm như mấy ông chánh trị không đối tượng vẫn làm, thì chặt gãy đầu gối tớ đi, tớ cũng ga răng ti chỉ là một thứ «Thủ Dâm Chánh Trị». Mình nói, mình nghe, mình đi, mình sướng một mình mình

Buồn một điểm : Trẻ nhỏ mà thủ dâm nặng, chỉ tác hại cho bản chính thân sau này. Nhưng các giới chánh khứa mà Thủ Dâm Chánh Trị hoài không chịu đi bác sĩ chữa cho chứng đó, thì hậu quả lại cả Miền Nam này, cả ta và đầu gối của ta gánh chịu không chừng.

V.T

NÃ CẦU cầm trong

PHÚ DE GIAO CHỈ

HỌC ĐÒI MINH XÁC MỘT PHÁT CHO ĐỠ BUỒN

Trong mục Mây chó của bạn Vip KK, Sức Mấy bên báo HoàBình, khi luận về "tam giác chiến" bạn Sức Mấy bé cái lầm về trường hợp Nã Cầu. Lưu ý bạn Sức Mấy rằng thì là Nã Cầu khen ngợi ông Tư Trời Biển hay ông Võ Lòng Triều nào đó đã giúp anh em Con Ong có món giải trí hàng ngày. Và cám ơn ông ta đã dạy ConOng viết văn trào phúng cho đúng văn phạm và cù sao cho cười Sức Mấy đọc không kỹ. Lại lên lớp Nã Cầu tại sao không đánh Tư Trời Biển mà nhằm Võ Long Triều. Trời ơi, Nã Cầu đánh Võ Long Triều bao giờ? Yêu cầu bạn Sức Mấy đính chính gấp kẻo Nã Cầu hươi tròng bắt bạn về phú de đó. Tuần báo Con Ong mới dại dột phang ông dân biểu gốc «dân vệ ma"—theo Lái Vịt QuyếtTiến—Ngô Công Đức. Ông «dân vệ ma" nổi giận chửi «ruồi tái béo» đi tầu Mỹ di cư vô đây bò lồm ngồm" Nã Cầu sợ quá. Câm họng luôn. Nhớ ông tức thêm, ông miệt thị Trần Hưng Đạo, Lê Lợi, Đinh Tiên Hoàng, Hùng Vương là... Ruồi tái bẻo thì bỏ bố. Xin chào thua, chào . Và long trọng minh xác mí ly bạn Sức Mấy : Nã Cầu theo đúng luật giang hồ. Đã không dám đánh tất thua. Mà thua thì tuyên bố thua. Ruồi vo ve, bắt buộc bị chết. dù cái chết di bằng cái ngáp. Chó ngáp phải ruồi mờ ly. Nhưng yên trí. ông Ngô Công Đức là dân biểu. Một nhà dân biểu không thể ngồi buồn... ngáp vặp !

RUỒI TÁI BÉO MINH XÉP XÓM MỚI LÊN TIẾNG

Từ hôm tái sinh tới nay, Con Ong đã tỏ ra nhún nhường đến độ độc giả phải mắng chửi là nhút nhát. Thật sự chúng tôi đã nhẫn nhục đến mức tối đa rồi đó. Một ông nhà báo kiêm dân biểu đã mượn tên Lệnh Hồ Xung để chửi cả bọn Bắc Kỳ, bọn di cư bọn Hố Nai Xóm Mới. Thì ra, các đàn anh đó đã coi báo Con Ong là tiếng nói của bọn Bắc Kỳ di cư. Mãi đến bây giờ, bọn di cư hóa ra là cái bọn đáng ghét lắm sao ? Nó có tội ư ? Tôi xa lánh Cộng Sản để đi tìm tự do. Tôi bỏ quê cha đất tổ để đi khai phá một miền sinh lầy đất đỏ. Ngẫm nghĩ mà cay đắng. Vào khoảng năm 1946, bọn thực dân Pháp đã chia rẽ bằng cách xướng lên cái phong trào diệt Bắc Kỳ. Mỗi buổi sáng, một vài thằng ma-tà lính kín đứng ở đầu cầu Mac Mahon tức là cầu Công Lý hỏi người qua đường — « Đ.M Mãy đi đâu đề ? » — Nếu trả lời là Tân Sơn Nhứt, thì cho qua. Trả lời Tân sơn Nhất là a-lê-hấp, đập chết thả xuống sông. hoặc chúng ra chợ Cao Đất Hộ (Đakao) — « Đ.M nhe răng coi mầy ! » Răng trắng ư ? Tốt. Nếu vô phúc có hàm răng đen. ĐM. nó là Bắc Kỳ, đánh chết nó đi.

Dưới thời Pháp thuộc tại đất Saigon nầy cái tội Bắc Kỳ to lắm. Phải giết chết. Phải đầy đọa. Phải phỉ nhổ như bọn hủi.

Kể lại câu chuyện trên do một người Bắc vào Nam làm cu li vườn cao su, vì không chịu nổi sự «đối xử tàn tạ của thực dân » nên phải trốn về Saigon và bị hành hạ.

Sở dĩ, anh ta còn sống mà kể lại là nhờ **« đồng bào miền Nam đã không giống bọn chó đẻ đó »**, dùmbọc, nuôi nấng trên vựa thóc suốt mấy tháng trường.

Tôi. Minh Võ, chủ báo Con Ong là dân Bắc kỳ đây nhưng anh em chúng tôi có đủ mặt Nam. Trung, Bắc, có cả dân tộc thiểu số nữa.

Nếu vì một âm mưu phân hóa nào đó mà phải hành hạ, phải giết thì có tôi đây. Xin cứ đánh cứ chửi, cứ giết chớ đừng đốt sạch, giết hết đồng bào.

Đố các bạn tìm một câu nào của Con Ong có âm mưu xỏ xiên đồng bào miền Nam. Kẻ nào bị chúng tôi đánh là kẻ đáng đánh. Từ trên chí dưới không phân biệt địa phương, tôn giáo, giai cấp nào hết trọi. Thấy trái là nói thấy phải là khen. Chỉ có thế thôi.

MINH-VÕ

VỀ ÔNG SƯ CON TRẦN XOAY VÀ ÔNG SƯ LỚN BỬU PHƯƠNG

Ông sư con Trần Xoay vừa xoay một phát khá ngoạn mục. Ông dụ dỗ gái vị thành niên, xoay cái đầu trọc mà cảm khái "cực lạc là đây chín rõ mười». Kết quả, ông sư con Trần Xoay bị nhà tù xoay bản lề. Và bố ông ở nhà phải xoay 200 ngàn để bồi thường cho gia đình người yêu của ông. Lúc này, ông sư con Trần Xoay chán đời, chỉ muốn tự tử. Hãy cứu vớt người sắp tự tử, hỡi ông sư lớn Bửu Phương ! Cứu vớt bằng cách nào ?

Theo Nã Cầu, ông sư lớn Bửu Phương nên :

— Ủng hộ các tân tăng đòi hỏi yêu sách Ông sư lấy vợ, bà vãi lấy chồng ra rít cho thành công.

— Sang ngôi chùa ông đang trụ trì lấy khoản tiền giúp tì kheo Trần Xoay trang trải bồi thường tiết hạnh con gái người ta.

— Đi khuyến giáo bắt địa để dành, chờ Trần Xoay mãn hạn "ở ấp" giúp hắn làm đám cưới.

—Báo tin gấp để Trần Xoay hy vọng.

Ông sư lớn Bửu Phương không thực hiện được những mục tiêu trên. Hội ngừa Tự Tử của ông sẽ đếch có giá trị gì hết trọi.

PHIỂM LUẬN NGOẠI GIAO GIAO CHỈ

Nước Thụy Điển, quê hương của ông Nobel, nơi người ta hạnh phúc đến cái độ chỉ còn nghĩ cách hưởng thụ khoái lạc thể xác, vừa công nhận Bắc Việt như một chính phủ hợp pháp và trao đổi ngoại giao ở cấp đại sứ. Chính Phủ ta vừa đi một đường phân nàn nhẹ sau mấy ngày lặng thinh. Không thể chối cãi được rằng kẻ thù của chúng ta đã thắng chúng ta một quả ngoại giao tại Thụy Điển. nói riêng. và tại Âu Châu, nói chung. Ngồi đây, oán trách Thụy Điển thì ăn cái giải gì ? Nã Cầu là đứa thất phu, chuyên nghề bắt chó, bèn xét mình và làm một phát tổng kết... thành tích của vài vị đại sứ tại hải ngoại.

MỸ COÓC . Đại sứ Giao Chỉ Cộng Huề ở Mỹ Coóc là ông Bùi Diễm. Bùi Diễm tiên sinh được sinhviên Giao Chỉ du học bên Mỹ coi như người... xa lạ. Ông viết thư riêng trả lời sinh viên, ký tên bằng con dấu khắc chữ ký của ông.Chứng tỏ ông cóc đọc thư, cóc trả lời. Đã có thư ký làm việc đó. Thậm chí một chữ ký ông cũng cóc thèm ký. Ông cóc coi sinh viên ra gì thì sinh viêncũng cóc coi ông ra gì. Như báo Chính Luận vừa đăng tải, ông mần đại sứ mà Tòa đại sứ nơi ông ngự trị khôngcó cờ Giao Chỉ. Ông khinh bỉ sinh viên và thương binh Giao Chỉ ở Mỹ.nhưng đấy là chuyệnngườinhà mí nhau. Tài ngoại giao của ông mới khiếp ! Ông Bùi Diễm ăn hít chình ình ở Hoa Thịnh Đốn mà không hề biết quyết định đơn phương ngưng oanh tạc Bắc Kỳ đô hộ phủ của hoàng đế Bật Lửa. Nếu không ngăn cản thì ít ra ông phải biết trước để báo tin cho tổng Thống Thiệu đặng Tổng Thống kịp thời phản ứng và đối phó. Đằng này, ông ngậm miệng. Để khi Mỹ hút thuốc lá lẻ huề bình mí Vẹm ở Paris, ông vội bay qua châu rìa, bắc nồi chõ nghe hơi ông Harriman về số phận tổ quốc mình ! Một nhà ngoại giao lỗi lạc như Bùi Diễmtiên sinh, hèn chi ông Nguyễn hữu Chỉ chẳng bị sinh viên Mỹ ăn bả Cộng Sản nó làm nhục ở Nữu Ước, nó xé cờ Giao Chỉ và đồ nước lên đầu quan sát viên Giao Chỉ tại hội đồng liên hiệp quốc. Ngay tại nước Mỹ, chúng ta đầy ưu thế mà vẫn bị Cộng Sản nó « chơi » những quả tối tăm mặt mũi thì nói chi ở Thụy Điển. Phải chăng Bùi Diễm tiên sinh quá bệt ?

GABON : Nã Cầu không biết ở nước Gabon ta có đại sứ hay tổng lãnh sự. Chỉ biết nhà ngoại giao Giao Chỉ tại đây đã... hạc nội mây ngàn chân trời nào. Đến nỗi đề Tổng Thống gửi điện văn chúc ! ông Tổng thống ngỏm củ tỉ ngót ! năm nhân dịp Gabon kỷ niệm lễ độc lập. Ngoại giao thế ư ? Đương kim tổng thống Gabon sẽ nghĩ gì về điện văn chúc tổng thống chết rữa xác mà mình phải nhân giùm ? Nhỡ ông ta giận, đoạn tuyệt liên lạc thì sao ? Ôi, một sự vỡ mặt mà cụ ngoại Thành không dám giải thích!

TIÊM LA : Đại sứ Giao chỉ chỉ ở Tiêm La là ông Đinh TrìnhChính. Người ta coi ông Đinh Trình Chính như một quái kiệt vì những vụ "xì căng đan» xảy ra ở toà đại sứ bên ấy rất ư là trầm trọng mà ông Đinh không hề bị khiển trách. Lại còn được ông dân biểu "thó tin» bênh vực một cách nầy lửa. Cả thành phố Băng cốc xầm xì chuyện Mercedès 6 cửa. Nhân viên của hoàng gia Thái Lan đã yêu cầu ông đại sứ Giao Chỉ cho chiếc xe vĩ đại ấy chạy trong sân toà đại sứ thôi, mỗi lần có xếp chúa qua Thái Lan mà ông Đinh Trình Chính muốn... biệt đãi. Ngoại trưởng Trần Đố đã không dám, ngồi trên chiếc Mercedès 6 cửa. Có gì lạ đâu, Vua Thái Lan đi chiếc xe không hách bằng xe của tòa đại sứ Giao Chỉ. Với thần dân của vua, đó là điều xúc phạm danh dự vua, không thể tha thứ được. Chỉ có những tay ngoại giao kém ngoại giao mới dám dở trò như ông Đinh trình Chính. Thái Lan vẫn giao hảo với ta nhưng chính phủ họ chê cái Mercedès 6 cửa, chê tài ngoại giao của quái kiệt Đinh trình Chính. Họ có quyền nghĩ thêm, nước họ giầu sang, không chiến tranh mà vua họ chưa dám đi Mercedès 6 cửa. Chả hiểu tiền đâu ông Đinh trình Chính sắm cái xe đó?

Nã Cầu phiểm luận sơ sơ thế thôi. Viết nhiều sợ mọi người có thể khóc thét lên được. Đấy, ngoại giaonhư thế đấy. Như thế thì đừng ngạc nhiên tại sao Thụy Điển họ công nhận Bắc Việt.

SAO VIỆT VÀ SÂN BANH NHA TRANG

Thành phố Nha Trang chỉ có một cái bãi cỏ, nơi đó, thanh thiếu niên hàng ngày chạy nhảy, chơi thể thao, ca bài «khỏe vì nước». Nha Trang có đội bóng tròn thiếu niên của anh lính tầu bay Vĩnh Thọ, một anh lính khoái thiếu niên VN như khoái lái phản lực. Anh ta đọc truyện «Bồn lửa» của Duyên Anh, bèn dạy đội bóng Sao Việt của anh mơ chuyện làm đẹp cho quê hương. Đi tu nghiệp bên Mỹ, anh dành giụm đôla, đem về làm vốn... "ông bầu», Anh còn bắt mẹ vay giùm 100 ngàn để mở quán càfé kinh tài, lấy tiền cho đội bóng sinh hoạt. Nhưng giấc mơ của anh Vĩnh Thọ đã xẹp lép. Vì Tòa tỉnh trưởng và ông dân biểu, chỉ vì 300 bạn hàng đã dọn chợ về sân bóng khiến thanh thiếu niên lâm vào con đường... thất nghiệp cử động.

Nghĩ ra hơn một chút, quý vị. Tương lai của dân tộc không phải bắt đầu từ những cái chợ. Mà ở học đường và sân vận động. Thành phố không có sân vận động là thành phố không có tương lai. Rất mong trung tá tỉnh trưởng Nha Trang, bạn vàng của Nã Cầu, lưu ý ngay vấn đề sân vận động cho thiếu niên.

Đừng quên dặn mua trước tại các sạp báo, tiệm sách gần nhà bạn nhất

CON ONG TẾT CON GÀ

— VÕ HỒNG — DUYÊN ANH — PHẠM LÊ PHAN — DƯƠNG HÙNG CƯỜNG — NGUYỄN ĐÌNH TOÀN — LÊ MINH NGỌC

— HOÀNG NGỌC LIÊN — TÔ VĂN — CÁT HỮU — HỒ NAM — ĐẶNG TRẦN HUÂN — HÀ HUYỀN CHI — THƯƠNG SINH — MINH VÕ — SỨC VOI — NÃ CẦU — BẾP NHỎ — THẬP NGUYÊN ...

52 Trang • Bìa ốp xét • 60đ

In tại nhà in Dân Nguyện 54 Võ Tánh Saigon
Quản Nhiệm : NGUYỄN-VĂN-MINH